

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 9

Rujan 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Dan Kad Svijet Završava 2

Međunarodne Biblijske Studije

Vizija Budućnosti 19

Obnova 22

Nova Budućnost 24

Nevjerojatne Mogućnosti 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Trebamo primiti kraljevstvo koje se ne može uzdrmati 30

The Dawn – Svanuće

**Croatian Edition – September
2014**

First Issue published December 2013

Printed in USA

Dan Kad Svijet Završava

„A dok je sjedio na Maslinskoj gori , pristupiše mu učenici nasamo govoreći: Reci nam kada će to biti i koji će biti znak tvojega dolaska i svršetka svijeta?“ Matej 24:3

OVAJ IZRAZ, „svršetak svijeta“ poznat je milijunima ljudi, i u mislima mnogih ima zastrašujuće konotacije. To je zbog uobičajenog koncepta o tom važnom aspektu u razvoju Božjeg velikog plana vjekova. Tradicija Mračnog srednjeg vijeka naučava da kraj svijeta prorečen u Bibliji znači uništenje planeta Zemlje, i da će u vrijeme tog uništenja svi vjerni kršćani koji će tada biti živi u tijelu biti odneseni na nebo, a svi će nekršćani biti osuđeni.

Naravno, s takvim konceptom o kraju svijeta, većina nominalnih kršćana ne razmišlja previše o tome, a nekršćani još i manje. Postoji općenito vjerovanje – djelomično i Biblijsko – da su kraj svijeta i drugi Kristov dolazak na neki način povezani. Međutim nemoguće je jasno razumjeti bilo koji predmet kako ga se naučava u Bibliji dok

se istovremeno nastojimo držati uobičajenog koncepta o kraju svijeta. Iskreni istraživač Biblije mora ostaviti po strani sve unaprijed stvorene ideje da bi vidio Biblijsko gledište.

ZEMLJA OSTAJE

Prema Bibliji planet Zemlja nikada neće biti uništen. Salamun je napisao, „Jedan naraštaj odlazi i drugi naraštaj dolazi, a zemlja ostaje dovijeka.“ (Prop. 1:4) Prorok Izaija objašnjava da je razlog zašto će zemlja ostati zauvijek taj što ju je Bog oblikovao tako da bude nastanjena ljudima, i da taj projekt „nije bio uzalud.“ Citiramo: „Jer ovako veli Gospod, koji stvori nebesa (on je Bog, koji sazda zemlju i načini je, on je utemelji, nije ju pustu stvorio, već ju je uobličio da bude nastanjena): Ja sam Gospod i nema drugoga.“ (Iza. 45:18)

To nas Gospodinovo obećanje podsjeća na izvještaj o stvaranju iz 1.Mojsijeve gdje smo obaviješteni da je Bog stvorio čovjeka po svom obličju, zapovjedi mu da se množi i napuni zemlju, i sebi je podloži. Drugim riječima, Zemlja je trebala biti čovjekov vječni dom. (1 Moj. 1:27, 28) Izvještaj nam kaže da je „Bog zasadio vrt na istoku, u Edenu“ i da je učinio „da iz zemlje nikne svakojako drveće pogledu zamamno a dobro za hranu.“ U stvarnosti sve su to bila drveća života - odnosno drveća koja su pružala sve za život

potrebne hranjive tvari koje je čovjek trebao da bi nastavio živjeti zauvijek. (2:8, 9)

Međutim kao što redak 17 objašnjava, postojalo je također „drvo spoznaje dobra i zla.“ Adamu je bilo zabranjeno jesti s toga drveta i kazna za neposlušnost bila je smrt. „Jer u dan kad s njega pojedeš, zasigurno ćeš umrijeti.“ Mi svi znamo što se dogodilo. Naši su praroditelji prekršili božanski zakon, na njih je pala smrtna kazna, i oni su bili izgnani iz njihovog rajskog doma, na još neobrađeni dio zemlje da tamo prožive preostale godine svog života i potom umru.

Grijeih naših praroditelja i posljedična smrtna kazna nisu promijenili Božji prvobitni dizajn da zemlja treba biti čovjekov vječni dom, gdje bi mogao živjeti u savršenstvu kroz beskrajna doba vječnosti. To je jedino značilo da u božanskoj pripremi još nije bilo vrijeme sazrijevanja u danima Edena. U stvari, Bog je u svom planu predvidio pad čovjeka u grijeh i smrti i pružio je otkupljenje iz onoga što bi inače moglo biti trajna tragedija. To je iskupljenje bilo kroz Isusa, „Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svako koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni.“ (Ivan 3:16)

U ovom dobro poznatom i prekrasnom tekstu, riječ „propadnu“ označava vječno uništenje. Dok su naši praroditelji, i svo njihovo potomstvo otada, zaspali u smrti, i ljudska rasa nastavlja umirati, to nije vječna smrt, nego je opisana u

Bibliji kao san iz kojeg će se probuditi. To će se buđenje dogoditi zbog toga što je Isus dao svoju ljudsku prirodu na smrt kao zamjena za Adama i njegovu rasu. Pavao je napisao, “Jer plaća je grijeha smrt, a dar Božji život vječni u Kristu Isusu Gospodinu našem.” (Rim. 6:23) Nakon što budu bili probuđeni iz smrtnog sna čovječanstvu će biti dana prilika da dobije vječni život. Stoga, ako si možemo predložiti što bi bilo u ljudskom iskustvu da naši praroditelji nisu prestupili Božji zakon tada možemo shvatiti što Božji veličanstveni dizajn sprema za čovječanstvo. Zbog Isusove smrti kao čovjekovog Otkupitelja, Božja prvobitna namjera i svrha za čovjeka tek se treba realizirati.

OBNOVA

I Stari i Novi zavjet obiluju s obećanjima i proročanstvima koja nam daju jamstvo da je Božji plan da obnovi čovječanstvu zdravlje i život na zemlji. Jedno od takvih koje je najopsežnije je ono koje nalazimo u 3 poglavlju Djela apostolskih, uključujući prva dva retka 4 poglavlja. To je izvještaj o propovijedi koju je održao Apostol Petar netom nakon što su on i Ivan izliječili čovjeka koji je bio hrom od rođenja. Nakon tog čuda, Petar je objasnio da će nakon Isusovog dolaska uslijediti „vremena obnove svega.“ (Djela 3:20, 21) Petar je dodao da su svi proroci odvijeka govorili o tim vremenima obnove.

To podrazumijeva da ako će zemlja po Isusovom dolasku biti uništena, Božji proroci koji su prorekli da će biti vremena obnove uopće nisu bili sveti proroci nego lažni proroci. Međutim mi smo radosni zbog jamstava Božje riječi da je obnova uistinu Stvoriteljev konačni dizajn za od grijeha bolesni i umirujući svijet čovječanstva.

ŠTO DOLAZI KRAJU?

Jedno od najistaknutijih Biblijskih učenja je da će sadašnji svijet, u Božje određeno vrijeme, uistinu doći kraju. Međutim, kao što smo vidjeli to ne znači uništenje doslovne zemlje. Umjesto toga, sadašnji zli sustav stvari je „svijet“ koji treba biti uništen u onom što prorok Danijel opisuje kao „vrijeme nevolje kakve ne bijaše otkako je naroda.“ (Dan. 12:1)

Ponekad proročanstva koja se odnose na kraj svijeta koriste vatru kao simbol destruktivnih sila ovog proročkog vremena nevolje. Drugi su simboli također korišteni, s jednog stajališta ili drugog, da ilustriraju način na koji će sadašnji zli sustav biti uništen. U Novom zavjetu, često je korištena riječ „svijet“ da to označi. Također je korištena riječ „zemlja“ i upravo to korištenje je mnoge u prošlosti vodilo do zaključka da će planet Zemlja biti uništen. Međutim, riječ „zemlja“ je korištena mnogo puta u Starom zavjetu u kontekstima koji jasno ukazuju da se ne misli na doslovnu zemlju. Naprimjer, Jer. 22:29 glasi, “Zemljo, zemljo, zemljo, poslušaj riječ

Gospodnju!“Jasno je da nije planetu bilo rečeno da sluša, nego ljudima i udruženjima ljudi na zemlji.

U jednom od proročanstava koja se odnose na kraj svijeta čitamo, „Zato čekajte me, riječ je Gospodnja, do dana kad ću ustati na lovinu; jer moja je odredba da se skupe narodi, da saberem kraljevstva, kako bi na njih izlio srdžbu svoju, svu žestinu gnjeva svojega. Jer sva će zemlja biti proždrti ognjem moje revnosti.“ (Sef. 3.8) Ovo okupljanje naroda u povezanosti sa proročkim vremenom nevolje – koja će na koncu uništiti sadašnji zli sustav – odvija se već dugi niz godina.

Prorok nas ovdje obavještava da je Božja odluka „proždrijeti“ cijelu zemlju s vatrom svoje revnosti. Što je mišljeno kad se koristi riječ „proždrti“ možemo naučiti razmatrajući riječi drugih Božjih svetih proroka. Ta je riječ također korištena u Dan. 7:23 da opiše agresivne sklonosti velike „zvijeri“ za koju je rečeno da predstavlja određeno „kraljevstvo.“ Većina izučavatelja proročanstva vjeruje da se to odnosi na staro Rimsko carstvo, glede kojeg je Danijel napisao, „Četvrta zvijer bit će četvrto kraljevstvo na zemlji. Bit će ono drugačije od svih drugih kraljevstava; i proždrijet će svu zemlju i izgaziti je i satrti je.“ Nema potrebe tvrditi da se ovdje ne misli na doslovnu Zemlju. To proročanstvo se ispunilo prije mnogo stoljeća, no naš je planet ipak ostao. Međutim simbolična „zemlja“ bila je „proždrti“ agresivnim djelovanjem Rimskog

carstva, i mnoge su nacije zbog toga bile izgažene i satrte.

BOG UZVIŠEN NA ZEMLJI

Psalam 46 sadrži vrlo zanimljivo proročanstvo glede kraja svijeta. U simbolično opisanom velikom vremenu uništenja, zemlja je „pomaknuta“, i također „rastopljena.“ (reci 2, 6) Ipak, nakon opisa vremena rata i kaosa kojeg on donosi, Gospodin kaže, „Prestanite i znajte da sam ja Bog; uzvišen među narodima, uzvišen na zemlji.“ (redak 10) Ovo potonje ukazivanje se odnosi na doslovnu Zemlju koja zauvijek treba biti čovjekov vječni dom, i koja još uvijek postoji u proročanstvu čak i nakon što je simbolična zemlja „pomaknuta“ i „rastopljena.“

Psalmistovo proročanstvo nastavlja: „Dodite, gledajte djela Gospodnja, koje strahote on na zemlji učini! Prekida ratove sve do nakraj zemlje, krši luk i lomi koplje, kola ognjem sažiže.“ (reci 8, 9) Rat je jedna od užasnih karakteristika ovog sadašnjeg zlog svijeta. Ovdje nam Božji prorok jamči da u konačnici, kada Gospodin kaže „Prestanite“ kaotičnim i bijesnim narodima na zemlji, rat će biti stvar prošlosti, jer će uništenje sadašnjeg zlog sustava voditi do početka novog poretka – Božjeg novog svijeta sutrašnjice.

ISUSOVO PROROČANSTVO

Kao što smo već spomenuli, Biblijska proročanstva povezuju kraj svijeta sa Kristovim povratkom. Zaista, on će biti veliki Kralj u Božjem novom svijetu. S približavanjem kraja Isusove zemaljske službe učenici su ga pitali što se tiče znaka njegovog obećanog povratka. Oni su upitali, kao što je zabilježeno u našem uvodnom tekstu, „Što će biti znak tvoje prisutnosti i svršetka ovog poretka?“ (Mat. 24:3, NS) Brojni drugi prijevodi prevode zadnji dio ovog retka sa „kraj ovog doba,“ i to je misao originalnog grčkog teksta. Mi stoga razumijemo da se pitanje učenika ne odnosi na kraj doslovne zemlje, nego umjesto toga na kraj sadašnjeg društvenog uređenja ili „doba“ koje karakterizira zlo i koje će ustupiti mjesto novom dobu kojeg karakterizira pravednost.

U svom odgovoru na to pitanje, Isus je spomenuo mnoge stvari koje će se dogoditi na zemlji tijekom razdoblja njegove prisutnosti – konačna će biti da će oni koji se pokažu dostojnima života tijekom budućeg Sudnjeg dana „naslijediti kraljevstvo koje je pripremljeno za njih od postanka svijeta.“ (pogl. 25:31-34)

U svom proročanstvu Isus je spomenuo mnoge događaje koji trebaju prethoditi toj konačnoj obnovi poslušnih u život i u njihovo izgubljeno rajsko stanje. Na primjer, on je ukazao na Danijelovo veliko proročanstvo o vremenu nevolje kakve nije bilo otkako je naroda, opisujući je kao veliku „nevolju“ koja treba doći na narode zemlje.

On je rekao da ta nevolja treba biti toliko ozbiljna i raširena da ukoliko ju se ne bi skratilo nijedno tijelo ne bi preživjelo. Očito je, mi vjerujemo, da mi sada živimo u tom vremenu kojeg je Isus opisao. To znači da mi promatramo kako „svijet“ dolazi svom kraju. Međutim, Isus nam je dao jamstvo da će razdoblje ove nevolje, ili destruktivne nevolje, biti skraćeno prije nego što sve tijelo bude uništeno. (Mat. 24:21, 22)

Kada vidimo što se sve događa u svijetu danas mi iz toga možemo izvući utjehu. Mi znamo da zbog zlouporabe nuklearne moći ljudskoj rasi prijeti uništenje. Zagađenje okoline i klimatske promjene nastavljaju ugrožavati postojanje ljudske rase, kao i moguća uporaba biološkog i kemijskog oružja od strane nevaljalih naroda. Svijetom rašireni prekid komunikacijskih sistema, financijskih tržišta, ili kompjuterskih mreža moglo bi također imati razorne posljedice na čovjekovo daljnje postojanje. Učitelj nam jamči međutim, da će se kroz Božje izabrane – Krist, glava i članovi tijela – Bog uplesti u ljudska zbivanja u pravi čas da bi spriječio da svi gore spomenuti katastrofični događaji dovedu do uništenja čovječanstva i zemlje na kojoj borave.

TRI SVIJETA

Biblija govori o tri svijeta, jedan je slijedio drugi, na planetu Zemlji koji je bio lokacija za sva tri. Postojao je svijet prije potopa, o njemu se često govori kao o prepotopnom svijetu. Apostol Pavao

je opisao „sadašnji zli svijet.“ (Gal. 1:4) I na kraju postoji „budući svijet.“ (Hebr. 2:5)

Petar ih simbolično opisuje s njihovim duhovnim i materijalnim aspektima kao „nebesa i zemlja.“ Što se tiče pretpotopnog svijeta, Petar je primjetio, „Nebesa bijahu odavna i zemlja postade iz vode i po vodi, riječju Božjom. Po njima ondašnji svijet propade vodom potopljen.“ (2 Pet. 3:5, 6) On nastavlja, „A sadašnja nebesa i zemlja istom su riječju pohranjena i čuvaju se za oganj u dan suda i propasti (uništenja) bezbožnih ljudi.“ (redak 7)

U 13 retku Petar kaže, „A, mi po obećanju njegovu, nova nebesa i zemlju novu iščekujemo, u kojima pravednost prebiva.“ Ova nova nebesa i nova zemlja će biti treći svijet – „budući svijet.“ Prvi dio tog svijeta će biti tisućugodišnje vladanje Krista i njegove proslavljene crkve nad čovječanstvom. To će također biti tisućugodišnji dan suda čovječanstvu. Iz tih je razloga Petar mogao ukazati na nova nebesa i zemlju da predstavljaju pravedne uvjete, premda posljednji trag grijeha neće biti uništen sve do kraja prvih tisuću godina tog novog „svijeta.“ (Otkr. 20:4, 6, 11, 12)

„DAN“

Naslov ovog članka je „Dan kad svijet završava“, ističući vrijeme u razvoju plana Nebeskog Oca kada će sadašnji zli svijet biti uništen

kako bi Božji novi svijet sutrašnjice mogao biti uspostavljen. Završavanje sadašnjeg svijeta i uspostava novoga ostvareni su u jednom vremenskom periodu, duljina kojega je poznata Gospodinu, ali još uvijek nije otkrivena njegovom narodu. Na razdoblje u kojem je završio pretpotopni svijet u Bibliji se ukazuje kao „dani Noini.“ Iako je Bog bio taj koji je prouzročio da vode potopa unište taj svijet, Noa je bio usko povezan s onim što se događalo, i bio je graditelj arke u kojoj su on i njegova obitelj bili dovedeni u novi svijet.

Petar govori o razdoblju u kojem sadašnji zli svijet završava kao o „danu Gospodnjem“ i „danu Božjem.“ Druga ga proročanstva opisuju kao dan Božjeg gnjeva nad zlim sustavom koji ga privodi k uništenju. U Petrovom proročanstvu elementi uništenja simbolizirani su sa vatrom. On kaže, „No kao tat u noći doći će dan Gospodnji, u koji će nebesa s praskom proći i počela se – spaljena – raspasti, a zemlja i djela na njoj izgorjeti.“ „Iščekujući i požurujući dolazak dana Božjega, u koji će se nebesa goruća raspasti i počela se spaljena rastaliti.“ (2 Pet. 3:10, 12)

Čitajući opis uništenja sadašnjeg zlog svijeta važno je zapaziti da kada je pretpotopni svijet bio uništen, to je jednostavno značilo uništenje tog svjetskog poretka, ne i uništenje zemlje. Jednako je tako i sada, uništenje zemlje nije uključeno u uništenje sadašnjeg zlog svijeta. Ono što je uništeno je sadašnji zli svjetski poredak – državni i vjerski

sistemi, ne ljudi. Bog je još davno obećao da više nikada neće uništiti svako tijelo sa zemlje. (1 Moj. 8:21)

Vatra je samo jedan od simbola koje je Bog koristio u Bibliji da označi način na koji je sadašnji zli svijet uništen, i vjerski aspekt – „nebesa“ – i državni i društveni aspekt – „zemlja.“ Biblija također koristi oluje, vrtloge, potrese i druge simbole, - čak potope – kako bi simbolizirala ono što vidimo da se sada događa kao ratovi, revolucije, anarhije, ekonomski slom, društvena previranja, i slično - sve dodaje povećanju kaosa, koji će konačno rezultirati sa potpunom razgradnjom sadašnjeg „svijeta.“ Zaista, sada je „dan“ u kojem je sadašnji svijet u procesu završavanja.

U svom proročanstvu, Petar je označio puni opseg vremena „sadašnjih nebesa i zemlje,“ kad je rekao da su „pohranjena i da se čuvaju za oganj u dan suda.“ Prijevod Novi svijet čini tu misao jasnijom. Taj prijevod glasi, „ Davno su postojala nebesa i zemlja je stajala iznad vode po riječi Božjoj. Njome je ondašnji svijet bio uništen kad je bio potopljen vodom. A sadašnja nebesa i zemlja tom su istom riječju pohranjeni za vatru i čuvaju se do dana suda i uništenja bezbožnika.“

Prvi je svijet postojao sve dok nije bio uništen u vodama potopa. Drugi svijet još uvijek postoji, premda je na „vatri“, i nastaviti će se „čuvati do dana suda i uništenja bezbožnika.“ Premda će simboličnom vatrom dana Gospodnjeg biti i u nekoj

mjeri uništenje ljudskih života, to nije ono o čemu Petar ovdje govori. Sadašnje uništenje je zahvatilo institucije i zle nacije – zli svjetski poredak – i nije specifično osmišljeno za pojedince.

Petrova izjava glede „uništenja bezbožnika“ ukazuje na dolazeći sudnji dan. U to vrijeme kada će cijeli svjetski poredak biti pod upravom „proroka“ kojeg je prorekao Mojsije, Gospodin će se baviti sa pojedincima. Tijekom tog vremena jedino će oni koji ne budu slušali tog proroka biti „istrijebljeni iz puka.“ Ti će uistinu biti „bezbožnici“, namjerni grešnici, koji će biti uništeni u „drugoj smrti.“ (Djela 3:22, 23; Otkr. 20:12-14)

Koliko li će međutim drugačije tokom tisućugodišnjeg sudnjeg dana biti pravednima – onima koji spremno i radosno prihvate točnu spoznaju o Gospodinu koja će im tada biti otkrivena. Psalmista opisuje kakvo će to radosno vrijeme biti za njih u ovim riječima: „Nek se nebesa raduju i zemlja nek kliče, nek more huči i punina njegova! Neka likuje polje i sve što je na njemu; sva stabla šumska tada će klicati pred licem Gospodnjim; jer dolazi, jer dolazi suditi zemlji .Sudit će svijetu u pravednosti, i pucima u vjernosti svojoj. (Ps. 96:11-13)

OBEĆANA NOVA NEBESA I ZEMLJA

Nakon proricanja uništenja sadašnjih nebesa i zemlje u velikom vremenu nevolje kojeg je on simbolizirao sa vatrom i bukom, Petar dodaje, „A

mi, po obećanju njegovu, nova nebesa i zemlju novu iščekujemo, u kojima pravednost prebiva.“ (2 Pet. 3:13) Kao što Petar pokazuje, prva i druga simbolična nebesa i zemlja postojala su po Riječi Božjoj. On sada objašnjava da je to isto tako i sa novim nebesima i zemljom – oni su po Božjoj riječi obećanja.

Važno među tim obećanjima je i ono iznešeno u Iza. 65:17, koje glasi, „Jer ja evo stvaram nova nebesa i zemlju novu, i prijašnje se više neće spominjati niti će vam na um dolaziti.“ Izaija dalje objašnjava da će u tim novim nebesima i zemlji, „graditi kuće i stanovati u njima, i sadit će vinograde i jesti plod njihov. Neće oni graditi da bi drugi stanovao ni saditi da bi drugi jeo; jer vijek puka mojega bit će kao vijek drveta, i izabranici moji dugo će uživati u djelu ruku svojih.“ (reci 21, 22) Zapazi da se te aktivnosti odvijaju ovdje na zemlji, koja je još uvijek ovdje nakon što su simbolična nebesa i zemlja uništeni.

Apostol Ivan, u viziji koju mu je dao uskrslu Gospodin Isus, dok je bio na otoku Patmosu, vidio je obećana nova nebesa i zemlju, i opisao ih je ovako: „I vidjeh novo nebo i novu zemlju, jer prvo (prijašnje) nebo i prva zemlja prođe...I ja Ivan vidjeh sveti grad, novi Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga, opremljen kao nevjesta ukrašena za muža svojega. I čuh snažan glas s neba gdje govori: Evo šatora Božjega s ljudima! I on će prebivati s njima, i oni će biti puci njegovi, i sam Bog bit će s njima,

Bog njihov. I otrt će Bog svaku suzu s očiju njihovih, i smrti više neće biti; ni tuge ni jauka, ni boli više neće biti – jer prijašnje prođe. I reče Onaj koji sjedi na prijestolju: Evo sve činim novo! I reče mi: Napiši: Ove su riječi istinite i vjerne.“ (Otkr. 21:1-5)

Novi Jeruzalem o kojem Ivan govori je razred Krista, simboliziran kao mladoženja i nevjesta. Oni sačinjavaju „nova nebesa“ i vladat će pravedno nad „novom zemljom.“ Kako je također značajno Božje obećanje da će on sve učiniti novim ovdje na zemlji – zemlji koja ostaje zauvijek i koja će na kraju svjedočiti tomu da se Božja volja vrši po svoj njenoj površini kao što se sada vrši na nebu. Kraj sadašnjeg zlog svijeta vodit će k tome. Nastavimo se stoga moliti za kraljevstvo koje će donijeti sve te blagoslove.

Ono što je važno među „svime“ što će biti promijenjeno je uništenje boli i smrti. Razmisli što će to značiti u ljudskom iskustvu. Tada više neće biti potrebe za bolnicama, liječnicima, medicinskim sestrama, ili ljekarnama – koliko god da su sada potrebni i cijenjeni. Mi smo zahvalni našem Nebeskom Ocu za te pružene usluge sada, ali smo još zahvalniji za izgled tih blagoslovljenih uvjeta u novim nebesima i novoj zemlji kada će bolesti, umiranje, i sama smrt – iz bilo kojeg uzroka – „proći.“

Izaija je pisao o dolazećem novom svijetu, govoreći, „Ta Gospod je naš sudac, Gospod je

zakonodavac naš, Gospod je kralj naš, on će nas spasiti.“ (Iza. 33:22) Redak 24 dodaje, „I nijedan stanovnik neće reći: Bolestan sam! Puku koji ondje prebiva bezakonje će se oprostiti.“ Kako je divno shvatiti da kada je Gospodin sudac, zakonodavac i kralj, da će on zaista spasiti ljude od boli, bolesti, grijeha i smrti.“

Sadašnje grešno stanje čovječanstva, počev od prvobitnog grijeha u edenskom vrtu, nastavlja rezultirati sa bolešću i smrti. Međutim kroz Isusovu smrt, Bog je pribavio otkupljenje od Adamskog grijeha. Pavao je napisao, „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni.“ (1 Kor. 15:22) To znači da će osim ukidanja bolesti, milijarde iz svijeta čovječanstva koji su već otišli dolje u grob biti probuđeni iz svog dugog sna u velikoj tamnici smrti. Svi koji postanu poslušni pravednim zakonima kraljevstva postići će savršen, vječni život na zemlji. Tada će činjenica biti ta da više neće biti smrti. Zaista, „Posljednji neprijatelj koji se zbacuje bit će smrt.“ (redak 26)

IZGLED

Prekrasan je i uzbudljiv izgled Božjeg novog svijeta sutrašnjice koji nam je obećan dragocjenim Božjim obećanjima. Oni koji su u stanju vjerom se držati tih obećanja mogu se radovati da vide dokaze da će sadašnji zli svijet uskoro doći kraju. Znajući što će Biblijski „kraj svijeta“ u konačnici značiti za

ljude svih naroda, trebalo bi smo željeti da dođe čim prije.

Premda je bilo mnogo toga u sadašnjem svijetu što je bilo dobro, ipak sve u svemu to je bio nepravedan svijet. Bio je obilježen grijehom, sebičnošću, bolešću i smrću. Radujmo se što više neće potrajati – da je čak sada u procesu uklanjanja. Uskoro će u potpunosti biti uništen, u sklopu priprema za Božji novi svijet, „nova nebesa i zemlju novu, u kojima pravednost prebiva.“

Vizija Budućnosti

Ključni redak: "Jer evo dolaze dani, kaže Jehova, kad ću skupiti zarobljeni narod svoj, Izraela i Judu, kaže Jehova, i vratit ću ih u zemlju njihovu koju sam dao ocima njihovim te će je opet zaposjesti." Jeremija 30:3

Izabrani tekstovi: Jeremija 30:3-8, 18-22

smrti kralja Salamuna – su posebno iedntificirani ako primatelji tih blagoslova. To je zbog toga što su oni bili Božji saveznički narod tijekom Starozavjetnih vremena, i „ljubljeni zbog svojih praotaca“, unatoč svojim mnogim propustima. (Rim. 11:28)

U tim je proročanstvima Izrael također primjer cijelog svijeta čovječanstva, koje je poput židovske nacije palo u pogledu držanja Božjih pravednih zakona. Božja je želja da „se svi ljudi (židovi i nezn abožci) spase i dođu do spoznaje istine.“ (2 Tim. 2:4) Prema tome, dok razmatramo

U NAŠIM POUKAMA
za ovaj mjesec razmatrat ćemo nekoliko proročanskih izjava iz knjige Jeremije a koje opisuju neke od Božjih blagoslova i priprema koje će pratiti dolazak Mesijanskog kraljevstva. U tim proročanstvima, Izrael i Juda – dvije podjele Židovske nacije koje su uslijedile nakon

proročke riječi Gospodinovog proroka, trebali bi smo imati na umu to dvostruko ispunjenje - na Izrael, i također na svijet općenito. Zaista, obećanje dano Abrahamu bilo je da će su u njegovom potomstvu „blagosloviti svi narodi na zemlji.“ (1 Moj. 22:18)

Govoreći kroz proroka, Gospodin u ključnom retku naše pouke kaže da će on „vratiti ih u zemlju njihovu.“ U retku 18 korištena je slična fraza. Na prvi pogled, ove riječi ne zvuče kao blagoslov uopće, nego kao daljnja kazna. Međutim riječi „vratiti ponovno“ su mnogo ispravnije prevedene sa „vratiti se natrag“ ili „okrenuti “ – misao je u tome da će Bog „okrenuti“ zarobljeništvo svog naroda. Više od 25 stoljeća, Izrael i njegov narod bili su zarobljeni u drugim nacijama. Isus je rekao da su oni bili „gaženi od neznabožaca dok ne završe vremena neznabožaca.“ (Luka 21:24)

Mnogo dokaza nam pokazuje da su 1914, i kao posljedica prvog svjetskog rata, ta „vremena neznabožaca“ bila ispunjena, i da se Izraelsko zarobljeništvo u tim nacijama „okrenulo.“ Citirajući dalje iz našeg ključnog retka, Bog je rekao da nakon što njihovo zarobljeništvo završi, on će „vratit ih u zemlju njihovu koju sam dao ocima njihovim te će je opet zaposjesti“ Balforouva deklaracija iz 1917 dopustila je Židovima da učine upravo to – vrate se u zemlju – i samo 31 godinu kasnije, 1948, Izrael je ponovno postao suverena nacija.

Premda prethodno navedeno predstavlja važnu perspektivu Jermijinih riječi, postoji još veće proročko gledište koje sada želimo istaknuti. To je ono koje će biti ispunjeno u Mesijanskom kraljevstvu i koje će utjecati ne samo na Izraelsku naciju nego na cijelo čovječanstvo. Mnoga stoljeća Izraelskog zarobljeništva u Neznabožackim nacijama, bilo je u mnogim pogledima primjer zarobljeništva koje ljudi trpe još od grijeha naših praroditelja. To je zarobljeništvo u grijeh, patnju i smrt, kojima nitko nije bio u stanju umaknuti, unatoč najboljim naporima znanosti i medicine.

Međutim, kao što je Bog obećao Izraelu njihovo konačno oslobođenje iz zarobljeništva, on je također obećao čovječanstvu oslobođenje od ropstva grijehu i smrti. Dajući vrijednost svoje otkupnine, Isus je osigurao to oslobođenje za Adama i njegovo potomstvo. Svrha Kristovog dolazećeg kraljevstva je da u potpunosti privede kraju čovjekovo zarobljeništvo – „da otvori oči slijepima, da izvede zatočenike iz tamnice, iz zatvora one koji sjede u tami.“ (Iza. 42:7)

Obnova

Ključni redak: „Evo
dolaze dani, kaže
Jehova, kad ću s
domom Izraelovim i s
domom Judinim sklopiti
novi savez.“
Jeremija 31:31

Izabrani tekst:
Jeremija 31:31-37

BOŽJI JE PLAN za
čovječanstvo da
svakomu bude dana
prilika za obnovu svega
što je bilo izgubljeno kad
su naši praroditelji
sagriješili – savršenstvo
zdravlja i života, vlast
nad zemljom,

zajedništvo s Bogom i njegova naklonost. Apostol Petar je govorio o tom obećanom vremenu kao o razdoblju „obnove svega“ rekavši da su tome govorili „sveti proroci iz starog doba.“ (Djela 3:21)

Jedan od Božjih vjernih proroka, Jeremija, govori o tom dolazećem vremenu obnove u recima današnje lekcije. Te se riječi konkretno fokusiraju na Izrael i Judu. Međutim kao što smo već napomenuli (vidi prethodnu lekciju) one su na mnogo načina „predodžbene“ za čovječanstvo. Židovska nacija je bila narod u savezničkom odnosu sa Bogom. Oni su se sami stavili u taj položaj kad su pristali i obećali držati Božji zakon nakon što im je bio predstavljen. Govoreći kroz Mojsija, Bog je rekao, „A sada budete li vjerno slušali glas moj i držali savez moj, bit ćete najdraže vlasništvo moje između svih drugih naroda, jer moja je sva

zemlja.“ Odgovarajući na to „sav je narod jednoglasno odgovorio: Činit ćemo sve što je Jehova rekao. Mojsije je odmah prenio Jehovi odgovor naroda.“ (2 Moj. 19:5, 8)

Zbog činjenice da je Božji zakon savršen, i da nijedan Izraelac nije mogao ispuniti tako visok standard, Židovski narod nije bio u stanju održati uvjete njihovog saveza s Bogom. Prorok Jeremija je pisao u vezi s tim rekavši, „savez moj koji su oni raskinuli, iako sam ja bio muž njihov, kaže Jehova.“ (Jer. 31:32) Jedino Isus, „rođen od žene i podložen zakonu“ je bio u stanju održati uvjete Izraelskog dogovora s Bogom savršeno. (Gal. 4:4) Čineći to, kao i s daljnjim veoma važnim korakom umiranja kao čovjekov otkupitelj, Isus je izbrisao „pisani ispravu koja je svojim odredbama bila protiv“ Izraela, i „uklonio ju s puta pribivši je na križ.“ (Kol. 2:14)

Ovo djelo koje je Isus napravio prilikom svog prvog dolaska učinilo je mogućim događaje koji će se uskoro dogoditi tijekom Mesijinog kraljevstva. Otkupivši Izrael od „prokletstva Zakona“, i cijelo čovječanstvo od prokletstva izgovorenog u Edenu, scena je bila postavljena da se s Božjim narodom – Izraelom i Judom – sklopi novi savez i samim time sa svima koji su „u Adamu.“ (Gal. 3:13; 1 Moj. 3:17; Otkr. 22:1-3; 1 Kor. 15:22)

Naš ključni redak proročanski govori o tom novom savezu, i reci koji ga slijede dodaju ove

važne riječi, „Jer ovo je savez koji ću sklopiti s domom Izraelovim nakon tih dana, kaže Jehova. Staviti ću zakon svoj u njih i upisati ga u srca njihova. I biti ću Bog njihov, a oni će biti narod moj. I nitko više neće učiti druga svojega ni brata svojega, govoreći: Upoznajte Jehovu! Jer oni će me svi poznavati, od najmanjega do najvećega, kaže Jehova. I oprostiti ću im prijestup njihov i grijeha se njihova više neću sjećati.“ (Jer. 31:33, 34)

Novi savez, o kojem je svjedočio i apostol Pavao (vidi Hebr. 8:6-12) biti će Zakon Mesijinog kraljevstva, pod kojim će Izraelu i svim narodima na zemlji biti obnovljeno ono što je bilo izgubljeno u Edenu. Zaista, Isus je došao, „da traži i spasi što je izgubljeno.“ (Luka 19:10)

Pouka tri

Nova Budućnost

***Ključni redak: „Jer ovako
kaže Jehova nad
vojskama, Bog Izraelov:
Još će se u ovoj zemlji
kupovati kuće i polja i
vinogradi.“
Jeremija 32:15***

***Izabrani tekst:
Jeremija 32:2-9, 14, 15***

POSTAVKA ZA
današnju lekciju je
zaista žalosna.
Jeremija, vjerni
Izraelac i Gospodinov
prorok, bio je zatvoren
u zatvor ni od koga
drugog doli Sidkije,
kralja Jude – Izraelske

dvoplemenske podjele. Sidkija je bio potišten zato što je Jeremija prorokovao da će Jeruzalem biti opkoljen i poražen od kralja Babilona. On je nadalje prorekao da će Sidkijino kraljevstvo biti uzeto, a on biti odveden u sužanjstvo u Babilon. (Jer. 32:2-5) Iako je sada bio zatvorenik svog kralja, Jeremijine riječi pokazale su se istinitima. Zaista, sve što je prorekao u vezi Jeruzalema, Sidkije i njegovog kraljevstva obistinilo se. Izraelci su sada bili robovi u Babilonu. Više nisu posjedovali kuće, polja, ili vinograde.

Dok je bio u zatvoru „riječ Jehovina“ došla je Jeremiji na veoma zanimljiv način. (reci 6-14) Parafraziramo li izvještaj, Bog je obavijestio Jeremiju da polje u njegovom rodnom gradu Anatotu koje je prethodno pripadalo njegovom stricu može ostati obiteljski posjed bude li ga on kupio. „Jer ti imaš pravo otkupa“ Bog je rekao Jeremiji. Sin Jeremijinog strica tada mu je došao u zatvor i potvrdio Gospodinove riječi, govoreći, „jer ti imaš pravo naslijediti taj posjed, ti imaš pravo otkupa! Kupi ga!“ Jeremija je „tada shvatio da je to bila riječ Jehovina.“ On je kupio polje, dao novac sinu svog strica, i osigurao dokaz kupnje s popratnim dokumentima, zapečaćujući ih u zemljanoj posudi u slučaju bude li ikada bilo potrebno u budućnosti potkrijepiti transakciju.

Premda je izvještaj o Jeremijinoj kupnji stričevog polja nema sumnje istinit, Gospodin ga je koristio da ilustrira nešto od daleko veće važnosti

što se tiče Izraela. Odmah nakon prethodnog izvještaja nalazimo riječi našeg ključnog retka, koje obećavaju da će se „još u ovoj zemlji kupovati kuće, polja i vinogradi.“ Upravo kao što je Jeremija povratio vlasništvo stričevog polja plaćajući cijenu za njegov otkup, Isus je platio cijenu – svoj savršeni ljudski život – za Adamovo otkupljenje. (1 Tim. 2:5, 6)

Kao što je zapisano u pripovjednom djelu naše lekcije, Izrael je u to vrijeme bio u ropstvu u Babilonu. Slično tome čovječanstvo je bilo u ropstvu „grijeha i smrti“ od Adamovog pada. (Rim. 8:2) U slučaju Izraela, Jeremija je kupio stričevo polje dok je još bio u zatvoru, i dok je nacija bila u zarobljeništvu. Otkupiteljska kupnja Adama i njegove rase od Isusa ostvarena je prije približno 2000 godina, dakle dok je čovječanstvo i dalje bilo usred zarobljenništva grijehu i njegovim zastrašujućim posljedicama. Naime, to zarobljenništvo nastavlja se sve do danas.

Bog je vjeran svojim obećanjima, kako Izraelu tako i cijelom svijetu. Sve čovječanstvo bilo je „izbavljeno...dragocjenom krvlju Kristovom“ i pod njegovim je „vlasništvom.“ (1 Pet. 1:18, 19) U suradnji s Nebeskim ocem, Krist će blagosloviti čovječanstvo koje je kupio. Svi koji budu slušali pravedne zakone Mesijanskog kraljevstva ponovno će posjedovati prekrasan Edenski raj jako davno izgubljen. Zaista, „još će se u ovoj zemlji posjedovati kuće, polja i vinogradi“ zemlje,

čovjekovog vječnog i savršenog prebivališta. Kakva slavna budućnost stoji u izgledu ljudskoj rasi!

Pouka četiri

Nevjerojatne Mogućnosti

***Ključni redak: “Glas
radosti i glas veselja,
glas mladoženjin i glas
nevjestin, glas onih koji
će govoriti: Hvalite
Jehovu nad vojskama,
jer je dobar Jehova –
dovijeka traje milost
njegova! Donosit će se
žrtve zahvalnice u dom
Jehovin, jer ću vratiti
zarobljene stanovnike
ove zemlje da im bude
kao i u početku, kaže
Jehova.”***

Jeremija 33:11

***Izabrani tekstovi:
Jeremija 33:2-11***

KAO ŠTO SMO razmotrili u prethodnoj pouci, riječ Gospodinova došla je Jeremiji dok je još bio u zatvoru, upućujući ga da otkupi polje svog strica, ilustrirajući tako kako će otkupna cijena koju je platio Isus dati čovječanstvu mogućnost da ponovno posjeduje zemlju u savršenosti. U današnjoj pouci čitamo da je „i drugi put došla Jeremiji riječ Jehovina dok je još bio zatvoren u

Stražarskome

dvorištu.“ (Jer. 33:1) Ova druga poruka od Boga dodala je daljnje detalje prethodno prenešenoj nadi. Važnost onoga što je on želio reći Jeremiji pokazana je u riječima 3 retka. Gospodin je rekao,

„...kazat ću ti stvari velike i nedokučive koje ti nisu poznate!“

U recima 4-7, Bog je otkrio proroku da premda su Izraelski sveti grad, Jeruzalem, i kraljeve kuće u Judi, bili „srušeni“ i trenutno ispunjeni sa „mrtvim tijelima“ onih koje je on dozvolio pogubiti zbog njihove zloće, to je trebalo trajati samo ograničeno vrijeme. U pravo vrijeme Bog je rekao Jeremiji, „Evo donijet ću mu ozdravljenje i zdravlje, izliječit ću ih i dat ću im obilje mira i istine. I vratit ću zarobljeni narod Judin i Izraelov i izgradit ću ih da budu kao i u početku.“

Gospodin je nadalje ukazao da će „ozdravljenje i zdravlje“ za Izrael zahtijevati da prije toga budu očišćeni i da im se oprostite grijesi – oprostjenje – „od svih prijestupa njihovih kojima su mi zgriješili i oprostit ću im sve prijestupe njihove kojima su mi zgriješili i kojima su se ogriješili o mene.“ (redak 8)

Premda Bog rado čisti i oprašta onima koji su zgriješili protiv njega, to ne dolazi automatski osim ako pojedinac najprije ne pokaže iskrenu želju da se pokaje i obnovi svoje vladanje prema njemu. Obećavši da će to učiniti Bog je očito gledao u budućnost kada će Izrael u konačnici izraziti takvu promjenu srca.

Tada će mu biti ugodno da očisti, oprosti, „ozdravi ih i da im zdravlje.“

Vrijeme za ispunjenje Božje dobre volje prema njegovom narodu bit će na početku Kristovog kraljevstva, kada će Izrael, u istinskoj poniznosti i pokajanju, prepoznati svog Mesiju i uskliknuti, „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Jehovino!“ (Mat. 23:39) Tada će Izrael biti „na radost, hvalu i krasotu Jehovinu pred svim narodima na zemlji koji će čuti za sve dobro što im bude učinio. I uplašit će se i uzdrhtati zbog svega dobra i zbog svega mira što će im ga dati.“ (Jer. 33:9)

Naš ključni redak kaže da će ponovno čuti zvuci radosti, veselja, i hvale Bogu, po cijeloj zemlji Izraelu, dok budu navještali njegovu veliko milosrđe prema njima. Takve će biti blagoslovljene posljedice uspostave Kristovog kraljevstva na zemlji. Ipak, blagoslovi Izraelu bit će samo početak. Božja je riječ puna izjava koje ukazuju da će se blagoslovi kraljevstva na koncu proširiti na „sve narode na zemlji.“ (1 Moj. 22:18) Prorok Izaija govori nebrojeno puta o tome, primjer čega nalazimo u ovim riječima: „Nije malo to što si sluga moj koji će podići plemena Jakovljeva i dovesti natrag sačuvane Izraelove sinove. A postavio sam te i za svjetlo narodima, da spasenje moje dopre do kraja zemlje.“ (Iza. 49:6)

Hvala neka bude Bogu što će njegovo spasenje „doprijeti do kraja zemlje!“

Trebamo Primiti Kraljevstvo Koje Se Ne Može Uzdrmati

„Stoga, budući da trebamo primiti kraljevstvo koje se ne može uzdrmati ostanimo dostojni Božje nezaslužene dobrote, po kojoj možemo služiti Bogu onako kako mu je po volji, sa strahom i strahopoštovanjem.“

Hebrejima 12:28

MI ŽIVIMO u onome što je Biblija prorekla da će biti vrijeme potresanja. Hagaj je prorekao, „Ja ću potresti nebesa i zemlju i more i suho tlo. I potrest ću sve narode.“ (Hag. 2:6,7) Pavao je citirajući ovaj tekst objasnio da će u ovom prorečenom vremenu potresanja mnogo toga što sačinjava ovaj svijet biti uklonjeno – sve što je pomiješano sa grijehom i sebičnošću. On je također govorio o onim stvarima „koje se ne može uzdrmati,“ i jamči nam da će te stvari „ostati.“ (Hebr. 12:26, 27)

MESIJANSKO KRALJEVSTVO

Stvari koje se ne mogu uzdrmati su one koje se odnose na davno obećano Kristovo kraljevstvo. U našem uvodnom retku, Pavao spominje da ćemo mi primiti kraljevstvo „koje se ne može uzdrmati.“ Različiti Biblijski reci predstavljaju

gledište o tome da kraljevstvo ima na zemlji svoje mjesto koje mu pripada. Temeljeno na tome, i proročanskim znakovima našeg vremena, mi vjerujemo da je uspostava kraljevstva u sili i velikoj slavi a koje će blagosloviti sve narode na zemlji sa mirom i životom veoma blizu.

U usporedbi našeg Gospodina o pšenici i kukolju, za pšenicu je rečeno da predstavlja „sinove kraljevstva,“ koje je Isus posijao na početku Evanđeoskog doba, a da kukolj predstavlja „sinove Zloga,“ Sotone. Rečeno nam je da je u žetvi na kraju doba kukolj sakupljen s polja, predstavljajući uklanjanje svega što „navodi druge na grijeh,“ i „čine bezakonje.“ Tek će tada pravednici „poput sunca sjajiti u kraljevstvu Oca svojega.“ (Mat. 13:37-43) Povezujući ovu usporedbu sa prethodnom citiranim Pavlovim riječima, kukolj je dio onog što je uzdrmano i uklonjeno. Pšenica se međutim odnosi na ono što „ne može biti uzdrmano.“

U Ps. 46:1-5, imamo drugo proročanstvo o vremenu u kojem živimo. U tom tekstu, vidimo potresanje i uklanjanje „gora,“ i huke „mora.“ Čak je „zemlja“ – sadašnje grešno ljudsko društvo – „uklonjena.“ Međutim Gospodinovom istinski posvećenom narodu dano je jamstvo da se on brine za njih. „Bog je usred toga grada, zato se neće poljuljati,“ jamstvo je koje im je dano u ovom proročanstvu.

Stoga, premda je sada vrijeme potresanja, kada se sami temelji čovjekovog svijeta nastavljaju

urušavati, mi smo u procesu razvijanja koji nas čini spremnima primiti kraljevstvo koje ne može biti uzdrmano. To je davno obećano Mesijino kraljevstvo, i nama je kao narodu ukazana rijetka naklonost da primimo takvo kraljevstvo, budemo li vjerni našim zavjetima posvećenja.

Što to znači „primiti“ kraljevstvo? Isus je rekao svojim učenicima, i nama, da „tražimo najprije kraljevstvo i Božju pravednost.“ (Mat. 6.33) Petar nas je potaknuo na vjernost da bi nam se „velikodušno omogućilo da uđemo u vječno kraljevstvo našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.“ (2 Pet. 1: 10,11)

Izraz, „kraljevstvo našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista,“ je korišten u Bibliji sa različitih stajališta. Ponekad se odnosi na vladalački aspekt Mesijanskog kraljevstva. Mi vjerujemo da je to istina u Isusovoj pobudi da tražimo najprije kraljevstvo, i u izjavi našeg uvodnog teksta da mi primamo kraljevstvo koje ne može biti uzdrmano. To je također istina i u vezi sa Petrovom pobudom da tražimo da nam se velikodušno omogući ulazak u kraljevstvo.

Međutim, postoje druga ukazivanja na kraljevstvo, a koja se odnose na blagoslove koje će primiti njegovi podanici – „svi narodi na zemlji.“ (1 Moj. 28:14) Jedno od tih ukazivanja nalazimo u Iza. 2:3. Tu je kraljevstvo simbolički opisano kao velika gora. Proročanstvo glasi, „I mnogi će narodi ići govoreći: Dođite! Pođimo na goru Jehovinu, u dom

Boga Jakovljeva! On će nas poučavati putevima svojim, i ići ćemo stazama njegovim. Jer sa Siona će doći zakon i riječ Jehovina iz Jeruzalema.“ Iako mi danas prepoznamo blagoslovljeno obećanje o primanju kraljevstva koje se ne može uzdrmati, podanici tog kraljevstva još uvijek ne govore, „Pođimo na goru Jehovinu.“

VLADARI IZABRANI

Najprije između čovječanstva moraju biti izabrani i pripremljeni za visoki položaj kojega će zauzimati u tom kraljevstvu, vladari tog kraljevstva. To veliko djelo nastavilo se sve od Pedesetnice. Isus je bio prvi od duhovnih vladara koji se kvalificirao za tu visoku poziciju. On je, „KRALJ KRALJEVA I GOSPODAR GOSPODARA.“ (Otkr. 19:16) Oni koji su kroz ovo Evandeosko doba, bili spremni trpjeti i umrijeti s njim, dokazali su se dostojnima da žive i vladaju s njim. Djelo pozivanja i testiranja te klase nastavlja se. Oni su ti, koji kroz svoju vjernost, „primaju kraljevstvo“ s tog stajališta.

Duhovni vladari kraljevstva imat će svoje ljudske predstavnike. Djelo izabiranja tih zemaljskih predstavnika vodio je Bog tijekom doba koja su prethodila Isusovom prvom dolasku. Biblija ukazuje da je prvi koji se kvalificirao za tu klasu bio Abel. (Hebr. 11:4) Posljednji od tih je najvjerojatnije bio Ivan Krstitelj o kome je Isus rekao da, premda nijedan rođen od žene nije veći od njega, „ali tko je manji u kraljevstvu nebeskome,

veći je od njega.“ (Mat. 11:11) To naravno ne znači da Ivan Krstitelj ni u kom smislu neće biti u Kraljevstvu. To jednostavno znači da on neće biti jedan od nebeskih, duhovnih, vladara u tom kraljevstvu.

Ljudski predstavnici kraljevstva, koji su bili Božji vjerni sluge prošlih vjekova, opisani su kao oni koji će biti „knezovi po svoj zemlji.“ Prijevod Rotherham kaže „vladari po svoj zemlji.“ (Ps. 45:16) Isus je prorokovao da će u kraljevstvu čovječanstvo doći sa svih krajeva zemlje i sjesti sa tim Drevnim dostojnicima kako bi bili poučeni od njih. (Mat. 8:11; Luka 13:28,29) U 11 poglavlju Hebrejima, Pavao spominje brojne od tih vjernih muževa i žena starog doba, i govori o njihovoj postojanoj vjernosti Bogu pod vrlo kompliciranim okolnostima. On također objašnjava, da je unatoč njihovoj velikoj vjeri, Bog, „nama namjenio nešto bolje, da oni ne budu bez nas učinjeni savršenima.“ (Hebr. 11:39,40)

„Nešto bolje,“ što je Bog predvidio za Isusove sljedbenike tijekom sadašnjeg doba je njihova duhovna nagrada i prednost da žive i vladaju s Kristom tisuću godina. (Rim. 2:7; Otkr. 20:6) Kroz vjernost uvjetima tog „nebeskog poziva“ mi ćemo primiti vladalački položaj u kraljevstvu. (Hebr. 3:1) U međuvremenu mi se radujemo, izgledu blagoslova koje je Gospod obećao izliti na svijet čovječanstva preko tih nebeskih i zemaljskih vladara kraljevstva.

Mesijansko kraljevstvo prikazano je u Mih. 4:1,2 kao „gora doma Jehovina,“ koja će stajati nad „vrhovima gorskim.“ U tom se proročanstvu na dvije vladajuće faze ukazuje kao na „Sion“ i „Jeruzalem.“ Mi vjerujemo da je u tom proročanstvu duhovna, ili nebeska faza vladavine kraljevstva simbolizirana sa Sionom, a zemaljska faza sa Jeruzalemom. Zakon Gospodnji „će doći sa Siona“ – to jest, od Isusa i njegovih vjernih sljedbenika, proslavljenih i ustoličenih duhovnih vladara kraljevstva. „Riječ Jehovina“ će izići „iz Jeruzalema“ – zemaljske faze vladavine kraljevstva. Izraz „Riječ Jehovina“ izgleda da podrazumijeva interpretaciju i učenje „zakona“ koji će potjecati od simboličnog Siona, a bit će predstavljen ljudima preko Drevnih dostojnika, Kristovih zemaljskih zastupnika.

BLAGOSLOVI KRALJEVSTVA

Kroz uređenje Mesijanskog kraljevstva ljude će dostići bezbrojni veličanstveni blagoslovi. Mihejevo proročanstvo (reci 2-4) govori o poučavanju Božjim putevima, o prekivanju „mačeva u plugove,“ i jamči nam da „ih nitko neće plašiti.“ Biti će sigurnost za sve – simbolizirano time što svatko prebiva „pod svojom lozom i pod svojom smokvom.“ Uistinu blagoslovi kraljevstva biti će bogati za sve koji postanu njegovi vjerni podanici.

U Izaiji 25:6-9, kraljevstvo je ponovno simbolično opisano kao „gora.“ Ovdje smo obaviješteni da će na toj gori Gospod pripremiti za sve narode - podanike kraljevstva – „gozbu od jela biranih, gozbu od vina izvrsna, od biranih jela punih moždine, od vina dozrela, procijeđena.“ Također nam je zasigurano da će na toj simboličnoj gori Gospod „progutati smrt zauvijek,“ i da će „Gospodin Jehova obrisati suze sa svakoga lica.“

To su neki od mnogih blagoslova koji će biti dostupni podanicima kraljevstva. Ti blagoslovi za čovječanstvo nisu sada 2014 dostupni. Umjesto toga, oni moraju čekati da zadnji pripadnik vladajuće faze kraljevstva završi svoj zemaljski put vjerno „do u smrt.“ S tog smo stajališta mi sada u fazi pripreme za primanje kraljevstva. Božji plan ne može promašiti. Svi ljudski planovi i djela propadaju, potrešeni vjetrovima sebičnih sukoba. Kraljevstvo koje mi trebamo primiti ne može se uzdrmati, jer je Bog usred onih koji sačinjavaju klasu kraljevstva, i on je mnogo moćniji od svih neprijatelja koji bi se mogli postrojiti protiv njih.

KAKO GA SE PRIMA

Način na koji mi „primamo kraljevstvo koje se ne može uzdrmati“ naveo je Pavao u našem uvodnom tekstu, gdje on kaže, „Ostanimo dostojni Božje nezaslužene dobrote, po kojoj možemo služiti Bogu onako kako mu je po volji, sa strahom i strahopoštovanjem.“ Iz ove izjave, mi vidimo da je

Gospodu ugodno dati nam taj visoki položaj u kraljevstvu – međutim ne bezuvjetno. Postoje izvjesni uslovi koji su određeni za primanje takvog nevjerovatnog dara, i na nama je, zadovoljiti te uslove koji su uključeni u naše primanje kraljevstva. To je samo drugi način da se kaže da mi trebamo potvrditi „svoj izbor i poziv.“ (2 Pet. 1:10) Proces primanja kraljevstva poziva na vjernost božanskoj volji, detalje o kojoj nam Bog svakodnevno otkriva. Mi ne možemo znati ni s kojim stupnjem sigurnosti, koje kušnje i ispiti leže pred nama. Međutim, mi znamo da ako se budemo čvrsto držali i ovisili o milosti Božjoj, i bili u potpunosti predani vršenju njegove volje, bit ćemo u poziciji primiti to kraljevstvo koje će uskoro ukloniti sve zemaljske bolesti.

Mi znamo da će Gospod nastaviti raditi u nama i kroz nas ono što mu je ugodno. Mi ne znamo koliko će se brzo Sotonin svijet nastaviti urušavati zbog sadašnjeg „potresanja.“ Međutim mi imamo obećanje da „onima koji ljube Boga sve proizlazi na dobro, onima koji su po njegovoj odluci pozvani.“ (Rim. 8:28) Stoga mi se možemo nastaviti snažno naprezati prema naprijed s pouzdanjem, znajući da iako svijet može ismijavati naš izbor, to ionako nije važno, da smo prihvatili poziv na slavu, čast i besmrtnost, i za položaj u tom kraljevstvu božanskog obećanja koje će uskoro biti uspostavljeno za blagoslov svih naroda na zemlji.

Da bi smo primili kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, moramo se nastaviti pridržavati uslova našeg poziva. Jedan od tih uslova je da se moramo odreći sebe, uzeti svoj križ i slijediti Učitelja. (Mat. 16:24) Odricanje od sebe podrazumijeva isprazniti se, i ispuniti se sa Svetim Duhom ljubavi. Udovoljavanje tom uvjetu odmah nas stavlja u poziciju suprotnu svijetu. To znači da sve što činimo, neće biti učinjeno za nas nego za Gospoda, za njegov narod i za njegovu stvar. Sa ljudskog stajališta, mi bi smo trebali zauzeti strane u nekima od svjetskih sukoba, međutim uvjeti našeg primanja kraljevstva koje se ne može uzdrmati nam to ne dozvoljavaju. Mi ćemo nastaviti živjeti u ovom svijetu, ali ne po njegovom duhu. (Ivan 17:11-16; 1 Kor. 2:12)

Biti ispražnjen od sebe, i ispunjen sa Duhom Gospodnjim, znači da će se plod Duha – ljubav, mir, radost, blagost, itd., - očitovati u našem svakodnevnom ophođenju jednih s drugima kao braća, isto tako kao i sa svijetom. Odrekavši se sebe, nećemo nastojati udovoljavati našim željama, nego ćemo s radošću nastaviti žrtvovati te stvari koje bi s pravom mogle biti naše da bi drugi mogli biti blagoslovljeni. To neće biti lako u sebičnom, grešnom svijetu, međutim to je jedan od načina primanja kraljevstva koje se ne može uzdrmati.

POLAGANJE NAŠIH ŽIVOTA

Isus je izrazio jedan od uslova primanja kraljevstva kad je rekao da bi smo trebali ljubiti jedni druge kao što je on ljubio nas. (Ivan 13:34; 15:12) Kasnije je Ivan objasnio što to znači – da to zahtijeva polaganje naših života za braću. (1 Ivan 3:16) Mnogi su u svijetu spremni položiti svoje živote za jednu ili drugu stvar. To danas možemo vidjeti na „bojnim poljima“ jednog ili više sukoba koji bjesne u različitim dijelovima svijeta – Ukrajina, Gaza, Irak, Sirija, i drugi ratovi i borbe koji se vode u različitim zemljama.

Svijet će nastaviti težiti za svojim ciljevima, i mnogi će iskreno dati svoje živote u službu onome za što vjeruju da je ispravno. Međutim, mi smo uvršteni u najveću od svih stvari. To je sredstvo kroz koje je Bog obećao uspostaviti moćnu vladavinu na zemlji da pruži blagoslove ljudima koji ih nisu u stanju osigurati za sebe. To je vladalački položaj u kraljevstvu koji ćemo primiti budemo li vjerni u žrtvovanju našeg svega na načine kako nas je uputio Nebeski Otac.

Stoga mi trebamo nastaviti polagati naše živote za braću, budući je to jedan od načina kroz koje milost Božja radi u našu korist. Naša braća, isto tako, polažu svoje živote za nas. Neka bismo bili vjerni u ovom zajedničkom djelu kroz koje su svi pravi sljedbenici Kralja pripremani za svoja mjesta u kraljevstvu.

Mi također polažemo naše živote za čovječanstvo u cijelini. Pavao ukazuje na to kao na

krštenje za mrtve. (1 Kor. 15:29) Ovu se izjavu treba shvatiti simbolično a ne doslovno. Naša je prednost žrtvovati se zajedno s Isusom, koji je položio svoj život da otkupi čojećanstvo od grijeha i smrti. Otkupljenje svijeta nije uključeno u naše žrtvovanje. Ipak, pokažemo li našu spremnost da budemo suobličeni Isusovoj žrtvenoj smrti, imat ćemo udio u blagoslivljanju svijeta sa mirom, zdravljem i životom. Na taj će način koristi Kristove žrtve, uključujući i onih članova njegovog tijela, dostići svijet kroz one koji sada primaju kraljevstvo koje se ne može uzdrmati.

To znači da mi umiremo za stvar, Mesijansku stvar, stvar velikog Stvoritelja, koja ne može promašiti. Milijuni će ljudi iskusiti razočaranja kroz nadolazeće godine prije uspostave Kristovog kraljevstva. Njihovi planovi, programi i nastojanja biti će uzdrmani i raspast će se pred njima. Tamo gdje se nadaju pronaći svjetlo, spotaknut će se u još veću tamu. Međutim to neće biti slučaj za one koji primaju kraljevstvo koje se ne može uzdrmati. Mi ćemo znati da je svaki dokaz čovjekovog neuspjeha samo još jedno dodatno jamstvo da je Kraljevstvo Gospodinovo blizu, pa ćemo stoga podignuti svoje glave i radovati se. (Luka 21:28)

Mi se nećemo radovati zbog toga što svijet pati, nego dodatnom dokazu da će sva patnja uskoro biti okončana posredstvom kraljevstva koje mi primamo. Bez obzira što bliska budućnost donosi za

svijet, mi znamo da će za nas nastaviti značiti blagoslov Nebeskog Oca – blagoslov koji obogaćuje, a ne povlači za sobom muku. (Izreke 10:22) Stoga možemo gledati naprijed s pouzdanjem, zato što Božjom milošću mi radimo na ispunjenju uslova na temelju kojih se možemo nadati imati udjela u vladavini kraljevstva.

OBJAVLJIVANJE OVE NADE

Čini se da se u svijetu trebaju odigrati još različiti razvoji događaja prije nego se Kristovo kraljevstvo očituje za blagoslov ljudi. Međutim, mi možemo objavljivati ljudima, kada za to imamo priliku, da živimo u posljednjim danima vladavine grijeha i smrti, i da je Mesijansko kraljevstvo blizu, da, „pred samim vratima.“ (Mat. 24:33) Zaista, svjedočenje o Evandelju Kraljevstva je jedan od načina na koje imamo priliku dokazati da smo dostojni primiti to kraljevstvo koje se ne može uzdrmati. Pavao je izrazio veliku važnost toga kad je rekao, „Jao meni ako evanđelje ne navješćujem!“ (1 Kor. 9:16)

Izgled za posvećeni narod Božji je svjetao. Mi vidimo, a i na vlastitoj koži osjetimo, mnoge nevolje koje snalaze svijet. Ipak, očima vjere, mi vidimo kroz i preko tih kaotičnih uvjeta uspostavu kraljevstva, u kojem nam je obećano sunasljedstvo s Kristom. Nada u sudjelovanje sa Isusom u vladavini tog kraljevstva radost je koja je pred nama i koja nam daje hrabrost da izdržimo sadašnje lake

nevolje, znajući za vječnu težinu radosti i slave koje će uslijediti. (2 Kor. 4:17,18; 1 Pet. 1:3-5)

Imajmo na umu da je neophodna svakodnevna vjernost našem savezu žrtve s Bogom, da bi smo na koncu primili naš položaj u kraljevstvu. Mi se možemo radovati da je milost Božja obećana vjernima. S tom milošću, mi možemo nastaviti služiti mu vjerno sa „strahom i strahopoštovanjem“, sve dok ne čujemo te riječi za kojima dugo čeznemo, „Odlično, dobri i vjerni robe! Bio si vjeran nad malim i zato ću te postaviti nad mnogim. Raduj se s gospodarom svojim!“ (Mat. 25:21, 23)

„Krotki će jesti i nasitiće se; hvaliće Gospoda oni koji ga traže. Srca vaša neka vječno žive. Svi krajevi zemaljski sijetiće se Gospoda i obratiće se njemu. I sva plemena iz svih naroda pokloniće se pred tobom. Jer Gospodu pripada vlast carska, on nad narodima vlada.“ Psalam 22:26-28

SVANUĆE

Broj 10

Listopad 2014

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro,
CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Bolji „dan očišćenja“ 2

Međunarodne Biblijske Studije

Raduj Se Uza Sve To 18

Moj Iskupitelj Živi 21

Tužaljka 24

Nada Koja Zadovoljava 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Naša „željezna rata“ 30

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – October 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Bolji „dan očišćenja“

„A deseti je dan toga mjeseca sedmog...dan očišćenja, da se očistite pred Gospodinom Bogom svojim.“ 3 Mojsijeva 23:27,28

LISTOPADA 3 i 4, 2014, od izlaska do zalaska sunca, Židovi će širom svijeta proslaviti Jom Kippur, ili Dan Očišćenja, njihov najsvetiji dan u godini. Središnje teme Jom Kippura su očišćenje i pokajanje. Židovski narod taj sveti dan tradicionalno obilježava s postom i snažnim molitvama, često provodeći gotovo cijeli dan u sinagogama na bogoštovlju. Kao što možemo zapaziti u našem uvodnom tekstu, Izraelski Dan Očišćenja – Jom Kippur – slavi se svake godine desetog dana sedmog mjeseca, nazvanog Tišri. Premda je Tišri sedmi mjesec Židovskog vjerskog kalendara, smatra ga se prvim mjesecom njihove sekularne godine, i Roš Hašana – prvi dan Tišria – je Židovska Nova Godina. Jom Kippur dovršava godišnje desetodnevno razdoblje poznato u Judaizmu kao „Visoko Sveti Dani“ koje započinje sa Roš Hašanom.

Izraelski Dan Očišćenja bio je ustanovljen od Boga kao dio zakona kojeg im je dao kroz svog slugu Mojsija na gori Sinaj. Toga su se dana trebale prinijeti izvjesne žrtve i prinosi, koje bi se onda ako su dane u skladu s Božjim uputama, računale kao osiguravanje očišćenja za njihove grijehе. Čineći to, Bog bi ih smatrao prihvatljivima pred sobom, i mogao bi se nastaviti ophoditi s njima i sljedeće godine.

U stvarnosti su koristi koje je Izrael imao od ovog dana bile ograničene. To se trebalo ponavljati svake godine zato što je nacija nastavila grijешiti ne uspijevajući držati svoj savez. Taj dan nije uspio pružiti život narodu, zato što je, unatoč njihovim najhrabrijim naporima, svaki pojedinac i dalje grijешio, a Biblija nam kaže da „koja duša zgriješiti ona će poginuti.“ (Ezek. 18:4) Međutim Izraelski Dan Očišćenja, Bog je upotrijebio da prikaže i unaprijed ukaže na „bolju“ pripremu, onu kroz koju će ne samo Židovi, nego i sve čovječanstvo, primiti pomirenje za grijehе koje će zauvijek biti učinkovito. Upravo to bolje „Očišćenje“ je tema ovog članka.

KRV I OČIŠĆENJE

Krv je u Bibliji korištena kao simbol života, posebno života izlivenog za očišćenje grijehа. Biblija kaže, „Jer je duša tijela u krvi; a ja sam vam je odredio za oltar da se čiste duše vaše; jer je krv što dušu očišća.“ (3 Moj. 17:11)

Božje uređenje sa predodžbenim Izraelom, kroz svećenstvo i Tabernakulske službe, zahtijevalo je mnogo prolijevanja krvi. Premda se stupanj blagoslova računao Izraelcima iz tih žrtava, njihova je glavna svrha bila ukazati unaprijed na Isusovu žrtvu. On je prolio svoju krv – izlio svoj ljudski život – da napravi očišćenje za sve čovječanstvo. Čineći to, „umirivši krozanj sve, bilo na zemlji ili na nebu“ – odnosno za čovječanstvo isto tako kao i za one koji su sudionici „zvanja nebeskoga.“ (Kol. 1:20; Hebr. 3:1)

Slična misao o očišćenju izražena je u riječi „pomirenje“, i obje znače okajati ili zadovoljiti. Pavle, govoreći o Isusu, kaže, „Njega je Bog izložio da bude pomirilište po vjeri u krv njegovu, da bi, strpljivošću Božjom, pokazao pravednost svoju zbog otpuštenja prethodno počinjenih grijeha.“ (Rim. 3:25 VB) U 1 Ivan 2:2 čitamo, „I on je pomirnica za grijehе naše, i ne samo za naše nego i za grijehе svega svijeta.“ (VB)

Božja velika ljubav omogućila je očišćenje kroz Kristovu krv. Potreba za tim pojavila se kada je Adam prestupio božanski zakon i navukao smrtnu kaznu i na sebe i na svoje potomstvo. Sve dok nije bilo učinjeno zadovoljenje ili pomirenje, za grijeh, niti on niti bilo tko od njegove osuđene rase nije mogao biti oslobođen smrtne kazne. Očišćenje grijehа omogućeno krvlju Kristovom, stoga, vodi u život one koji prihvate taj dar Božje milosti.

PREDODŽBENO OČIŠĆENJE

U knjigama 2, 3 i 4 Mojsijeva gdje je opisano predodžbeno djelo žrtve, riječ očišćenje pojavljuje se sedamdeset tri puta. U 16 poglavlju 3. Mojsijeve prepričan je godišnji Dan Očišćenja i njegove žrtve. Izraelski je narod primio izvjesnu mjeru blagoslova od tih godišnjih službi, međutim one nisu omogućile zadovoljenje za grijeh i njegovu kaznu, koje su naslijedili od oca Adama, pa su stoga ostali pod Adamskom osudom i nastavili umirati.

Pavao objašnjava tu stvar, „Jer zakon imajući sjen dobara koja će doći, a ne samo obličje stvari, ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve.“ (Hebr. 10:1) Jedino kad je netko postao savršenim, bez Adamske osude, može izbjeći smrtnoj kazni. Žrtve godišnjeg Dana Očišćenja koje je prinosilo Izraelsko predodžbeno svećenstvo nisu usavršile one koji su tražili korist od njih.

„Jer zakon nije ništa savršio,“ Pavao piše, „a postavi bolji nad, kroz koji se približujemo Bogu.“ (Hebr. 7:19) Ovaj „bolji nad“ temelji se na pomirbenoj vrijednosti krve Kristove. Njegova je krv učinkovita da osigura savršenstvo, a time i život. To je zato što je njegov život, kojeg je on izlio, i koji je bio simboliziran njegovom prolivenom krvlju, bio jednaka protuvrijednost Adamovom savršenom životu – životu kojeg je on izgubio sagriješivši protiv svog Stvoritelja. Pavao

naglašava taj temeljni aspekt Kristovog djela pomirenja korištenjem riječi „otkupnina,“ rekavši da je čovjek Krist Isus dao sebe, „u otkup za sve.“ (1 Tim. 2:3-6)

PRIMLJENO VJEROM

Božja je ljubav omogućila pomirenje za grijeh kroz Krista, što pak, otvara put u život. Međutim, sama činjenica da je Isus umro kao Otkupitelj i Spasitelj svijeta samo po sebi ne daje život Adamu i njegovoj rasi za koje je žrtva prinešena. Svaki pripadnik osuđene rase koji prima život kroz tu pripremu mora joj vjerovati i ponaosob ju prihvatiti kao dar. Ivan 3:16 to razjašnjava, „Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jednorodnoga dao, da nijedan koji vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“

Isus je opet rekao, „Ko moju riječ sluša i vjeruje onome koji je mene poslao, ima život vječni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Ivan 5:24) Ovo je vrlo opsežna izjava, i može ju se ispravno razumjeti jedino u svjetlu Isusovog daljnjeg objašnjenja. U retku 25 on nas podjseća na nadu uskrsnuća, govoreći, „Ide čas...kad će mrtvi čuti glas sina Božjega, i čuvši oživjeti.“

Nakon što je objasnio da mu je bio dan autoritet da sudi, i da mu je dano da ima život u sebi (reci 26, 27) Isus ponovno govori o uskrsnuću. On kaže da će oni koji su „činili dobro,“ – koji su bili

vjerni Bogu u svim dobima – izići na „usksrnuće života.“ Oni koji su „činili zlo,“ – svi drugi, manje ili više zapleteni grijehom – izići će u „uskršenje suda.“ (reci 28, 29) Kao što je objašnjeno u 24 retku, lojalni vjernici ne dolaze na taj sud.

Kad je Isus rekao, „Tko sluša moju riječ...ima život vječni,“ jasno je da je on mislio da ga oni imaju na temelju vjere. To znači da Bog više ne gleda na njih kao grešnike pod smrtnom presudom, nego kao savršene u Kristovoj pravednosti, imajući pravo na život. Međutim, s ljudskog stanovišta, čini se da oni umiru kao i svi drugi, ili kao što kaže misao u Ps. 82:7, da će oni „kao ljudi pomrijeti.“ U stvarnosti, kao što je nadalje objašnjeno u ovom psalmu o ulozi crkve u božjem planu, oni, „će pasti kao jedan od glavara.“ (VB)

Hebrejska riječ ovdje prevedena sa „glavar“ doslovno znači glava, i u Starom je zavjetu korištena da opiše zapovjednike i generale vojski, ili glavne osobe u bilo kojem udruženju. Njeno doslovno značenje u skladu je s činjenicom, u ovom konkretnom tekstu, da su glavari na koje se ukazuje glave ljudske rase – Adam, koji je pao, i Isus koji će biti glava obnovljene rase.

Prvi glavar je umro kao osuđeni grešnik. Drugi glavar je umro žrtvenom smrću u korist prvoga i njegove rase. On je umro kako bi omogućio izlazak čovječanstva ispod smrtne kazne, koja je smrt. Proročanstvo navodi da „sinovi

višnjega,“ kojima su ove riječi upućene, čini se s ljudskog stanovišta „kao ljudi umiru,“ , no ipak u stvarnosti oni „će pasti kao jedan od glavara.“ (reci 6,7)

Oni ne padaju kao poglavar Adam, zato što je on bio pod smrtnom osudom. Oni su vjerom prihvatili pomirbenu vrijednost Kristove krvi, pa su stoga prešli iz smrti u život, pa toga više nisu pod osudom. Oni stoga umiru , kao što je umro poglavar Isus – to jest, žrtveno. Život im nije oduzet zbog grijeha. Umjesto toga oni ga sami polažu, uzimajući svoj križ, i slijedeći Isusa u smrt. Oni „idu za jagnjetom kudgod ono pođe,“ i time su dovedeni u smrt, kao što je i on bio „kao jagnje na zaklanje vođen.“ (Otkr. 14:4; Iza. 53:7)

ŽIVA ŽRTVA

U Novom je zavjetu mnogo toga rečeno a što ukazuje da su Isusovi sljedbenici su- žrtvovatelji s njim. Pavao je napisao, „Molim vas dakle, braćo, milosti Božje radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ (Rim. 12:1) To je „sveta“ žrtva i time „ugodna“ Bogu. Sveta je zbog vjere u pomirujuću krv Kristovu koja rezultira savrшеноšću – ne stvarnom već uračunatom.

U Rim. 6:3-11 Pavao detaljno za nas razlaže tu stvar, i pokazuje zašto nam je dana prednost polaganja naših života u prihvatljivu žrtvu Bogu. On kao prvo govori o tome kao o krštenju, ili

ukapanju, u Kristovu smrt – žrtvenu smrt. On kaže „Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt.“ Pavao također navodi da smo mi „ujedinjeni s njim u smrti sličnoj njegovoj,“ (NW) – odnosno , umiremo kao jedan od glavara.

Pavao dalje objašnjava u recima 6 i 7 da se naš „stari čovjek razape s njime (Kristom), da bi se tijelo grešno pokvarilo, da više ne bi smo služili grijehu. Jer koji umrije oprost se od grijeha.“ Prijevod *Duda – Fućak* ispravno kaže, „opravdan je od grijeha.“ Ta tijela koja su „opravdana od grijeha,“ stoga više nisu „grešno tijelo“ koje je pokvareno, nego naša vlastita opravdana tijela koja su se spremno predstavila Bogu kao „živa žrtva.“

Što je onda „grešno tijelo“ koje je uništeno? Strongova Biblijska konkordancija definira grčku riječ prevedenu sa tijelo kako slijedi: „tijelo (kao zdrava cijelina), korišteno je u vrlo širokoj primjeni, doslovno ili simbolično.“ Grešno tijelo koje je Pavao spomenuo je simbolično tijelo – oni grešni aspekti karaktera koji su kvarili ljudsku prirodu sve od Edena. Kristovo djelo pomirenja otvara put za uništenje tog simboličnog grešnog tijela. Smrt naših opravdanih tijela kao „živih žrtvi“ je daljnji aspekt božanske pripreme kojom će zla vladavina grijeha biti svrgnuta i uništena.

Pavao to obrazlaže u 10 retku. Govoreći o Isusovoj smrti, on kaže, „grijehu umrije jedanput.“ U 11 retku on nastavlja, „Tako i vi dakle

držite sebe da ste mrtvi grijehu.“ U ovoj izjavi nalazimo dvije ključne riječi – „tako“ i „držite“. Mi smo ujedinjeni s njim u smrti sličnoj njegovoj, rekao je Pavao ranije, a sada kaže da je Isusova smrt bila „smrt grijehu.“ Sam Isus nije bio grešnik, i on nije umro grijehu u svom vlastitom tijelu. On je umro grijehu kao „prinos za grijeh.“

Slično tome, ili slično njegovoj smrti, mi umiremo grijehu. Sa našim nesavršenim tijelima mi ne možemo ponuditi ništa Bogu a da bi mu to bila prihvatljiva žrtva. Da bi smo bili sudionici sa Isusom u božanskom planu pomirenja svijeta sa Bogom, mi smo ovlašteni da se raunamo, ili držimo kao da to činimo. Mi to možemo zbog toga što Bog smatra kao da smo prešli iz smrti u život. Ako smo umrli s Kristom, naša tijela, Pavao kaže, su slobodna, ili opravdana, od osude grijeha. Tako smo ovlaštenjem Božje Riječi, u prednosti smatrati same sebe dijelom „boljih žrtvi“ ovog doba, i sudionicima velikog djela okajanja grijeha. (Hebr. 9:23)

OTKUPNINA I ŽRTVA OKAJNICA

Kada razmatramo Božji plan za čovjekovo pomirenje, postoje jasne razlike u značenju između riječi otkupnina i žrtva okajnica. Riječ otkupnina koja je korištena u Bibliji znači „odgovarajuća cijena.“ Pavao tako objašnjava da je „čovjek Krist Isus sebe dao u otkup za sve.“ (1 Tim. 2:5,6) To nije mogao učiniti nitko doli savršeni čovjek, jer je sagriješio savršeni čovjek Adam i navukao smrtnu

osudu na sebe i na svoje potomstvo. Budući da je neokaljani Isus dao sebe kao otkupninu, ništa ne treba biti, niti može, dodano na to.

Žrtva okajnica je jednostavno prinos, ili žrtva, za grijeh. Žrtva okajnica može biti bilo što, a što Bog ukazuje da je spreman prihvatiti, za bilo koju svrhu koju bi on mogao osmisliti. U povezanosti sa predodžbenim Tabernakulskim službama, goveda i jarci bili su prinešeni za grijeh, i Gospod ih je prihvatio. Božjim planom izvjesni blagoslovi bili su pripisani Izraelu zbog tih prinosa. Oni nisu učinili prinositelja savršenim, niti mu dali život. Jedino savršena žrtva okajnica, kombinirana s odgovarajućom vrijednošću, poput one koju je dao čovjek Krist Isus, to može učiniti.

Isus je pružio otkupninu, odgovarajuću vrijednost, i to je bio prvi poduzeti korak ka davanju života Adamu i njegovoj rasi. Svijetu mora biti dana spoznaja o toj pripremi, i imati priliku za prihvatiti je. Međutim, čak i kad je prihvate oni će trebati suosjećajnu pomoć i razumijevanje kako bi doveli svoje živote u sklad sa pravednim načelima koji će se zahtijevati od svih koji će imati prednost postizanja vječnog života. Ovaj drugi korak opisuje djelo i svrhu žrtve okajnice.

Naročito su s tim u vezi Isusovi sljedbenici pozvani imati udjela u djelu pomirenja svijeta s Bogom – dovođenja čovječanstva u jedinstvo sa Stvoriteljem kako bi mogli živjeti. Pavao piše, „Jer Bog bješe u Kristu, i svijet pomiri sa sobom.“ Prije

te izjave, on je rekao, „Bog, koji pomiri nas (Kristove sljedbenike) sa sobom kroz Isusa Krista,“ dao nam je „službu pomirenja.“ Mi tako predstavljamo Krista kao ambasadori, da bi smo dali svijetu „riječ pomirenja.“ (2 Kor. 5:18-21)

Ovaj kooperativni plan u kojem je riječ pomirenja povjerena Isusovim sljedbenicima počinje tijekom Evanđeoskog doba, dok smo još u tijelu. Uvjet je da moramo imati udjela u Isusovom krštenju u smrt. Moramo biti ujedinjeni sa njim u smrti sličnoj njegovoj, i trpjeti s njim. Ova patnja i žrtva mora biti u korist udova Kristovog tijela sada, međutim također i u korist svijeta čovječanstva tijekom idućeg doba.

Pavao je napisao, „Ja koji se sada radujem u svojim patnjama za vas i u svojoj puti dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za tijelo njegovo, to jest crkvu.“ (Kol. 1:24) To je vrlo praktična stvar. Svi oni koji su s vremenom postali članovima Kristovog tijela bili su jednom u svijetu. Istina koja ih je prosvjetlila i privukla ih Gospodinu nije bljesnula nebom, nego im je bila poslužena od onih koji su prethodno bili prosvjetljeni. Budući da tama mrzi svjetlo, služba Evanđelja – služba pomirenja – rezultira patnjama.

Gorko, smrtonosno progonstvo ne rezultira uvijek uslijed svjedočenja o istini, premda je to često bilo slučaj na početku doba. Sada je mržnja prema svjetlu mnogo profinjenija, često uzimajući oblike izopćenja i hladne ravnodušnosti. Međutim,

vjernost u službi istine vodit će do umora tijela. Te će odgovornosti, ako ih se vjerno izvršava, značiti mjeru mentalne brige za interese Gospodinove stvari. Nijedan pravi Božji svetac ne može biti zadovoljan da vodi ugodan život kad istovremeno postoje braća kojoj treba služiti, ili kada se Evanđelje može propovijedati kaako bi se dostiglo one koje Gospodin možda poziva da postanu njegovom braćom.

Veličanstveni primjer toga imamo u Pavlovoj službi. Koliko je mnogo patnje bilo uključeno u njegovu vjernu službu – udarci, utamničenja, kamenovanja, nevolje na moru i u gradu, i čak među lažnom braćom. Sve je to bilo, on je rekao za Kristvo „tijelo, to jest crkvu.“ (2 Kor. 11:23-28; Kol. 1:24)

Pavlova patnja nije bila samo za crkvu. U svom majstorkom argumentu o nužnosti uskrsnuća, on ponovno govori o svojim patnjama, i patnjama svih članova tijela. Zašto smo, on pita, „kršteni mrtvih radi, kad mrtvi jamačno ne ustaju?“ (1 Kor. 15:29) Ovdje Pavao ponovno ukazuje na naše krštenje u smrt, i on kaže da je ono u korist mrtvih – to jest, u korist mrtvog svijeta čovječanstva.

SUOSJEĆAJNO SVEĆENSTVO

Isus je vrhovni svećenik u protuslici, i kao što je jasno pokazano u Novom zavjetu njegovi će sljedbenici biti povezani s njim u svećeništvu. (Hebr. 3:1; 1 Pet. 2:5,9) Jedna od glavnih funkcija

Izraelskog svećenstva bilo je prinošenje žrtve. Stoga svećenstvo ovog doba, počev s Isusom kao glavom, i nastavljajući s vjernim članovima njegovog tijela, također prinose žrtve – ne životinjske žrtve, nego sebe. Isus je ostavio primjer vjerne službe, čak do u smrt, i mi smo kršteni u smrt s njim.

Izraelski su svećenici na temelju prinešenih žrtvi blagoslovili narod. Na primjer s krajem predodžbene službe žrtvovanja kao što je prikazano u 3.Mojsijevoj, poglavlje deveto, „Tada podiže Aron ruke svoje prema narodu i blagoslovi ih.“ (redak 22) Svećenstvo u protuslici, sastavljeno od Isusa i njegove crkve, biti će u Mesijanskom kraljevstvu kanal za blagoslivljanje sveg čovječanstva. Blagoslov kojeg će oni ponuditi ljudima biti će prilika stjecanja vječnog života a što je omogućeno kroz otkupnu krv Otkupitelja.

Kakva su mudrost i ljubav razotkrivene u toj pripremi! Svećenstvo u protuslici su sinovi Božji ovog Evandeoskog doba, i mi čitamo, „Jer prilikovalo je njemu za kojega je sve i kroz kojeg je sve koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenja njihova stradanjem.“ (Hebr. 2:10) Isus nikada nije bio nesavršen. Misao je teksta da je on kroz stradanje bio uvježban ili usavršen kao „poglar“ našeg spasenja.

Ovo uvježbavanje kroz stradanje učinilo je Isusa suosjećajnim velikim svećenikom. Pavao je napisao, „Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći onima koji se iskušavaju.“ „Jer

nemamo poglavara svećeničkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim grijeha. Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć.“ (Hebr. 2:18; 4:15,16)

Ova ukazivanja opisuju Isusov odnos kao vrhovnog svećenika sa njegovim posvećenim sljedbenicima. Isto će se načelo održati i u sljedećem dobu u odnosu svijeta čovječanstva i božanskog svećenstva, koje se sastoji od Isusa i njegove proslavljene crkve. Cijelo je svećenstvo usavršeno za tu uzvišenu službu kroz stradanje, tako da kada dođe za to određeno vrijeme sa svijetom će se postupati suosjećajno i s razumijevanjem.

SAMO ISUSOVA KRV

Jedino Isusova krv, koja predstavlja njegov izliven život, sačinjava otkupninu, odgovarajuću vrijednost. Međutim, kao što smo vidjeli, oni koji trpe i umiru s njim tijekom sadašnjeg doba, računaju se da kao da imaju udjela u velikom djelu okajavanja temeljenom na otkupnini. Žrtva i patnje Kristovih sljedbenika doprinose budućem blagoslivljanju svijeta. Zato što je ta žrtva dio Božanskih priprema za uništavanje grešnog tijela i oslobađanja od grijeha prokletog čovječanstva od smrti, s pravom je nazvana žrtvom okajnicom. Kao što Pavao objašnava, mi poput Isusa, „umiremo (za) grijehu.“ (Rim. 6:10,11)

Sva vrijednost za poništavanje grijeha je u otkupnini. Udio crkve u žrtvi okajnici leži u djelu žrtvovanja ovog doba, koje je kao što smo vidjeli osmišljeno pripremiti nas da budemo vrsta svećenstva koje će ponuditi život omogućen otkupninom pod najpovoljnijim okolnostima. Stoga će svaka bolna okolnost koju vjerno izdržimo sada, rezultirati povoljno za svijet, kad im budu ponuđeni životodajni blagoslovi otkupnine.

Cijelo Evendeosko doba je bilo korišteno za uvježbavanje suosjećajnog, milosrdnog i punog razumijevanja svećenstva, koje će donositi ozdravljujuću moć otkupnine svijetu. Oni su se ponudili da umru s Isusom, kako bi mogli sudjelovati u oslobađanju svijeta od grijeha, i njegovog iskvarujućeg učinka na čovječanstvo. Njihove žrtve i patnje ništa ne dodaju otkupnini. One su jednostavno Božji način da vrijednost otkupnine bude na vječnu korist umirućoj ljudskoj rasi.

Bog je možda mogao na neki čudesan način otkriti istinu o otkupnini svem čovječanstvu i reći, „Prihvatite ovu pripremu, ili ćete inače nastaviti umirati.“ Međutim u svojoj je ljubavi on pripremio ovaj bolji način. To je način na koji pripadnici pale rase, dirnuti s osjećajima zbog slabosti i potreba svijeta, mogu suosjećajno skrenuti pažnju čovječanstvu na pripreme otkupnine, i s puno ljubavi poučavati ljudi putevima života.

Uistinu možemo reći s Pavlom, „O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! Kako su neispitljivi njegovi sudovi i nesitražljivi njegovi putovi!“ (Rim. 11:33)

Raduj Se Uza Sve To

Ključni redak: *"Ali ću se
ja radovati u Gospodinu,
veseliću se u Bogu
spasenja svojega."
Habakuk 3:18*

Izabrani tekstovi:
Habakuk 2:1-5; 3:17-19

HABAKUKOVA

molitva zapisana je za nas u trećem poglavlju njegovog proročanstva. U recima 17-19 on zaključuje svoju molitvu na zaista divljenja vrijedan način. On navodi da su okolnosti za Božji narod u to vrijeme bile veoma složene, ali da se oni ipak nastavljaju radovati u Gospodinu i njegovom spasenju, pozivajući se na Boga kao na izvor svoje snage.

Božji narod u svim dobima, uključujući i sadašnje, čini dobro obrati li pažnju na Prorokov stav. U svakom trenutku, na bilo kojem mjestu, i pod svim okolnostima, trebali bi smo se radovati u Gospodinu i dati mu čast i slavu. Pavao je rekao, „Radujte se svagda u Gospodinu, i opet velim: radujte se,“ i „Sve na slavu Božju činite.“ (Filip. 4:4; 1 Kor. 10:31)

Habakukova molitva sadrži mnogo simbolike iz koje možemo kad ju se protumači požeti mnoge blagoslove. Ipak njezina primarna pouka koju nam želi prenijeti je veoma jasna i jednostavna izvjava u našem ključnom retku, „Ali ja

ću se radovati u Gospodinu.“ Vraćajući se na prethodno poglavlje, dobivamo uvid u to zašto se prorok, a i mi isto tako, može radovati usred nevolje i tjeskobe.

U Hab. 2:1-4 djelomično čitamo, „Na straži svojoj stadoh, i stajah na kuli...I odgovori mi Gospodin i reče: Piši utvaru, i da bude razgovijetno na pločama...Jer će još biti utvara do određenog vremena... a pravednik će od vjere svoje živ biti.“ „Utvara“ istine – Božji plan spasenja – i naše razumijevanje istoga, je ono što nam omogućuje da se svagda radujemo. Ovi reci nam govore da ukoliko želimo razumjeti tu viziju moramo biti vjerni stražari, kao što je Habakuk očito bio. Oni nam dodatno ilustriraju važnost jasnog i logičnog proučavanja Božje Riječi, jer je u Bibliji izložen Božji veličanstveni plan vjekova. Uistinu, ovaj je plan središnja tema i svjedočanstvo Biblije.

Simbolično svjedočanstvo Biblije, poput ovog danog od Habakuka, napisano je tako da ga mogu razumjeti jedino oni „koji imaju uho,“ da čuju i razumiju. (Otkr. 3:22) Tijekom svoje zemaljske službe Isus je rekao, „Hvalim te Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrih i razumnih a kazao si prostima.“ (Luka 10:21) Ovdje nam je rečeno da Bog otkriva svoje planove jedino onima koji pružaju dokaz o čistoći i poštenju svog srca – karakterne crte koje nalazimo u djeci. Samo takvi mogu istinski cijeniti riječi, „Blago vašim očima što vide, i ušima vašim što čuju.“ (Mat.

13:16) Prije nego što možemo cijeniti „utvaru“ o kojoj je Prorok govorio i imati radostan stav kakvog je on izrazio oči našeg razumijevanja moraju biti otvorene. To je razumijevanje moguće kroz Božji Sveti Duh s kojim trebamo biti začeti i koji zatim mora prebivati u nama.

Još jedna upotreba simboličnog jezika u Bibliji koje razumijemo kao dio naše „utvare“ istine nalazimo u ovim izjavama našeg Gospodina, „Ja sam čokot a vi loze,“ i „Ja sam pastir dobri i znam svoje ovce.“ (Ivan 15:5; 10:14) Isus ovdje govori o svojim sljedbenicima kao o „lozi,“ i „ovcima,“ a o sebi kao o „čokotu“ i „dobrom pastiru.“ Ove će loze i ovce, koje stalno prebivaju na čokotu, i pod brigom dobrog pastira, naslijediti kraljevstvo nebesko. Tada će prema Božjoj „utvari,“ cijeli svijet čovječanstva imati priliku hoditi „Svetim putem“ u Mesijanskom kraljevstvu. (Iza. 35:5-10)

Moj Iskupitelj Živi

Ključni redak: „*Ali
znam da je živ moj
iskupitelj, i na posljedak
da će stati nad
prahom.*“
Job 19:25

Izabrani tekst:
Job 19:1-7, 23-29

U STAROM SU
ZAVJETU riječi
„otkupi,“ „otkupljeni,“ „
otkupitelj,“ i
„iskupljenje“ česti
prijevod Hebrejske riječi
Gaal. To isto vrijedi i za
riječ „iskupitelj,“ u

našem ključnom retku. Prema Youngovoj konkordanciji Gaal znači osloboditi nešto osvetom ili otplaćivanjem. Uz naš ključni redak, postoje još neka mjesta koja koriste ovu Hebrejsku riječ kako slijedi, „I pominjahu...da je višnji izbavitelj njihov.“ „I doći će izbavitelj u Sion.“ (Ps. 78:35; Iza. 59:20) Čovjekovu se potrebu za otkupiteljem navodi, kada govoreći o Bogu i njegovom planu za spasenje ljudi, Psalmista kaže, „Izbavlja od groba život tvoj.“ (Ps. 103:4)

Iskupljenje po pitanju materijalnih stvari, bilo je isto tako moguće u izvjesnim okolnostima pod Izraelskim Savezom Zakona. Naprimjer, u vezi pojedinca koji je osiromašio, Biblija navodi, „Ko god od braće njegove neka ga otkupi; Ili stric njegov, ili sin strica njegova neka ga otkupi...ili ako se pomogne, neka se sam otkupi.“ (3 Moj. 25:48,49) Premda je takvo iskupljenje pod Zakonom bilo

ostvareno posredstvom novčanog plaćanja, jedne ili druge vrste, to nije slučaj sa čovjekovim konačnim iskupljenjem od grijeha i smrti.

U sljedećim riječima možemo zapaziti ovu važnu istinu o Božjem planu za čovjekovo iskupljenje: „Za badava se prodadoste, i iskupiste se bez novaca.“ (Iza. 52:3) Petar potvrđuje tu misao u Novom Zavjetu, govoreći, „Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca; nego skupocjenom krvlju Krista, kao bezazlena i prečista jagnjeta.“ (1 Pet. 1:18,19) Apostol Pavao na to dodaje, „Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božju, i opravdaće se za badava blagodaću njegovom, otkupom Isusa Krista.“ (Rim. 3:23,24)

Jedan od razloga zašto smo citirali nekoliko navoda i iz Starog i Novog zavjeta je kako bi smo se zaštitili od lažnih učenja koja neki promoviraju. Mnogi danas kao i u prošlosti, krivo razumiju predmet iskupljenja i njegov temelj, otkupninu – da je Gospodinovom smrću bio kupljen svijet. Neki citiraju različite navode iz Novog Zavjeta, gdje je riječ „iskupljenje“ prevedena sa Grčke riječi koja u stvarnosti znači „oslobođenje“, pa je onda zaključak kako je oslobođenje jedino značenje koje je vezano za iskupljenje. U slučajevima kao što je ovaj, gdje jako puno toga ovisi o ispravnom značenju izvjesnih termina, za nas je kao Istraživače Biblije nužno da razumijemo izvorne grčke riječi i njihovo značenje.

Također je važno gledati i na upotrebu izvjesnih riječi u kontekstu u kojem se pojavljuju. U određenim slučajevima, Novozavjetni pisci su izrazili misao iskupljenja posebno ju identificirajući sa kupnjom ljudske rase, i odgovarajućom cijenom predviđenom za tu kupnju. (1 Kor. 15:22; Rim. 5:18) U drugim slučajevima, kontekst ima veze sa čovjekovim oslobođenjem, krajnjim rezultatom kupnje, ili iskupljenja. (Efež. 1:14) Međutim, kad ih se ispravno razumije zaista nema proturiječja u korištenju tih riječi. Zaista, čovjekovo konačno oslobođenje osigurano je putem otkupnine, ili otkupne cijene koja je već omogućena. Oba su aspekta važna i neophodna za ostvarenje Božjeg plana. Tako možemo radosno, i sa ispravnim razumijevanjem ponavljati Jobove riječi, „Ali znam da je živ moj iskupitelj.“

Tužaljka

Ključni redak: „Ja Boga
prizivljem, i Gospodin će
me spasti.“
Psalam 55:16

Izabrani tekst:
Job 24:1, 9-12, 19-25

KAKO bi smo
razumjeli značenje
Davidovih riječi u
našem ključnom retku,
vraćamo se na redak 15
koji kaže, „Neka ih
ugrabi smrt, neka živi

siđu u pakao.“ Sada moramo malo pobliže
razmotriti korištenje riječi „pakao.“ Pakao, kako je
očevidno u ovom retku, kao i u cijelom Starom
zavjetu, je prijevod Hebrejske riječi šeol, i
jednostavno znači stanje smrti ili grob.

I dobri i zli ljudi odlaze u šeol – stanje smrti.
Isus je bio otišao tamo. David je proročanski rekao
o njemu, „Jer nećeš ostaviti duše (bića) moje u
paklu.“ (Ps. 16:10) Na to Izaija dodaje, također
proročanski govoreći o Isusu, „jer je dao dušu svoju
na smrt.“ (Iza. 53:12) Petar u Novom zavjetu, kada
govori o Isusovom uskrsnuću iz mrtvih, citira Ps.
16:10, govoreći, „Jer nećeš ostaviti duše moje u
paklu, niti ćeš dati da svetac tvoj vidi
truhljenje.“ (Djela 2:27) Grčka riječ ovdje
prevedena sa pakao je hades. Budući da je ovaj
navod direktan citat iz Psalama, mi onda
razumijemo da je riječ hades u Novom zavjetu,
točan ekvivalent Hebrejske riječi šeol u Starom

zavjetu. Zaista, Isus je umro i proveo dijelove tri dana u grobu – u Biblijskom paklu – i zatim je bio uskrsnut snažnom silom Božjom. (Vidi Jona 1:17; 2:1,2; Mat. 12:40)

Vraćajući se na našu pouku iz Ps. 55:15,16, mi vidimo da David razmatra postupanje zlih. On se moli da oni što skorije umru kako bi prestali činiti zlo. Kao što smo vidjeli, riječ šeol ne sadrži misao o vatri ili mučenju u smrti, nego jednostavno označava zaborav, ili prestanak života. S takvim gledištem, mi možemo razumjeti da je Davidova molitva u vezi njegovih neprijatelja, protivnika pravednosti, bila ispravna i u skladu sa Božjim zakonom.

Da se David molio da njegovi neprijatelji odu na mjesto vječnih muka, to bi s njegove strane pokazalo neispravno stanje srca. Zaista, potpuno je strano osobnosti našeg Oca punog ljubavi, čak zamisliti takvo mjesto. Izgleda da je Apostol Pavao imao isti mentalni stav o tome kao i David. On je rekao, „O da bi odsječeni bili oni koji vas kvare.“ (Gal. 5:12) Drugim riječima, neka što prije umru kako bi njihove zle misli i djela mogli prestati. Glede onih koji su učinili velike grozote sam je Bog rekao, „Zato ih zatrah kad vidjeh da je to dobro.“ (Ezek. 16:50)

Ključ za razumijevanje svih tih izjava, u kojima je izražena želja da Božji neprijatelji umru, se nalazi u činjenici da čovječanstvo u svom sadašnjem životu sa svim njegovim nepovoljnim

okolnostima nije na sudu niti ispitu. Vrijeme sudnjeg dana svijetu je dolazeće Mesijansko doba, kada će svi upoznati Božje milosrđe i njegovu istinu pod povoljnim okolnostima. (Jer. 31:34; Ps. 136:1-12) Pavao je rekao da je Bog, „postavio dan u koji će suditi vasionome svijetu po pravdi preko čovjeka (Isusa) koga odredi, i dade svima vjeru (pouzdanje, jamstvo) uskrsnuvši ga iz mrtvih.“ (Djela 17:31)

Cijelo je čovječanstvo sagriješilo i podložno je smrti. Stoga svi idu u zaborav, grob, šeol, hades – Biblijski pakao. Job je izrazio slične misli u ovim riječima, „Kao što suša i vrućina grabi vode snježne, tako grob (šeol) grešnike.“ (Job 24:19) Hvala neka je Bogu što je Isus Krist, „sebe dao u otkup za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1 Tim. 2:6) Neka bi smo uvijek bili zahvalni Bogu koji će „ujutro“ vratiti čovječanstvo iz zaborava, prema svom dragocjenom obećanju. (Ps. 30:5)

Nada Koja Zadovoljava

Ključni redak: *“Znam da sve možeš, i da se ne može smesti što naumiš.”*
Job 42:2

Izabrani tekstovi:
Job 42:1-10

U OVOM smo broju kao i u ovom članku citirali iz *Daničić/ Karadžić* prijevoda. Izgleda da ovakav prijevod gornjih riječi najbolje prenosi ispravnu misao. Naš je Nebeski Otac stvorio

slavni plan koji se provodi u skladu sa njegovom svetom i savršenom voljom. Ne može ga smesti nijedna osoba, moć, ili utjecaj, bilo na nebu, ili na zemlji. Božji veličanstveni plan uključuje sve aspekte njegovih osobina – njegove mudrosti, pravde, ljubavi i moći. Oni koji cijene njegovu savršenu i skladnu osobnost mogu ih vidjeti u svim aspektima njegovog plana.

Što se tiče mudrosti, Jakov nam kaže, „A koja je premudrost odozgo ona je najprije čista, a po tom mirna, krotka, pokorna (poslušna), puna milosti i dobrih plodova, bez hatera (pristranosti), i nelicemjerna.“ (Jak. 3:17) Božja je mudrost čista – to jest, ona je sveta. Budući da je prije svega sveta, ona je također i miroljubiva, blaga, spremna poslušati, i milosrdna prema svima. Budući da su ta obilježja Božje mudrosti sva u skladu jedno s drugim, ona je uistinu „nelicemjerna.“

U knjizi Izreka, također nam se govori o važnosti mudrosti. „Početak je mudrosti strah (ili strahopoštovanje) Gospodinov.“ „Mudrost je glavno.“ (Izreke 9:10; 4:7) Ove nam riječi ukazuju upravo na ono što je Job shvatio, a što je zapisano u recima naše pouke. Kroz svoja iskustva Job je shvatio da jedino nakon razvijanja potpunog strahopoštovanja prema Svemogućem Stvoritelju, i shvaćanja njegove beskrajne mudrosti, pravde, ljubavi, i moći on može očekivati primiti puninu Božjih blagoslova i milosrđa.

Sljedbenike Krista – one koji savršeno odražavaju svojstva svog Oca – što stalno zadržavaju na umu i u srcu Božje karakterne osobine, to će poticati da uživaju u činjenju onih stvari koje su u skladu s tim svojstvima. Stanje našeg srca je više nego značajno u tom nastojanju, i ovom otrežnjavajućom izjavom Pavao nas podsjeća na to: „Riječ je Božja živa...i sudi mislima i pomislima srdačnim.“ (Hebr. 4:12)

Kako bi smo u srcu razvili potpunu lojalnost Bogu, trebamo uložiti konstantan napor kako bi smo do najveće moguće mjere doveli naše namjere, motive, misli, riječi, i životne postupke u podložnost božanskoj volji. Job je posvjedočio da su njegove riječi došle iz pravog srca, pa je time ugodio Bogu. „Evo, sad otvaram usta svoja; govori jezik moj u ustima mojim. Po pravom srcu mom biće riječi moje, i misao čistu izreći će usne moje.

Duh Božji stvorio me je, i dah svemogućega dao mi je život.“ (Job 33:2-4)

Zaključujemo ovu pouku, sa riječima proroka Izaije koje jačaju vjeru. „Jer ovako veli Gospodin, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio na prazno...Oglasite...ko je to od starine kazao?...Nisam li ja, Gospodin? Nema osim mene drugoga Boga, nema Boga pravednoga i spasitelja drugog osim mene.“ „Jer sam ja Bog,...koji od početka javljam kraj...i iz daleka što još nije bilo.“ (Iza. 45:18; 46:9,10) Mi možemo imati veličanstveni mir znajući da ono što je Bog obećao, on je uvijek u stanju i izvršiti. Njegov pravedan i milosrdan plan sigurno će uspjeti.

Naša „željezna vrata“

*„I dodoše k vratima željeznim koja vodahu u grad,
ona im se sama otvoriše.“*

Djela 12:10

KAD se Isus u Getsemanskom vrtu suočio s ruljom koja je došla iz Jeruzalema uhititi ga, Petar je izvukao mač, i u nastojanju da spasi Učitelja od njegovih neprijatelja, odsjekao uho prvosvećenikovom slugi. Isus je zapovijedio Petru da vrati mač. Izliječio je uho ranjenome, i zatim ukazao da je samo mogao zamoliti Oca i da bi mu bilo poslano dvanaest legija anđela da ga zaštititi i izbavi. (Mat. 26:51-53; Luka 22:50,51; Ivan 18:10,11)

Kasnije kad je Isus bio pred Pilatom, optužen da je tvrdio kako je on kralj, ovaj Rimski upravitelj je bio prilično izritiran zbog toga što je Učitelj bio toliko šutljiv. Pitao je Isusa, shvaća li autoritet njegovog položaja, i što bi to značilo dobiti povoljnu odluku od njega. Međutim Isus je odgovorio, „ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo.“ (Ivan 19:11)

Ove dvije izjave, kojima je Isus potvrdio svoje potpuno povjerenje u prevladavajuću

providnost svog Nebeskog Oca u svom životu, trebale bi biti veliki izvor pouzdanja nama koji slijedimo njegove stope i nastojimo razviti „Kristov um.“ Premda Isus nije očekivao da ga njegov Nebeski Otac izbavi iz svih nevolja, on nije sumnjao u božansku sposobnost da to učini. On je znao da treba umrijeti za grijehе svijeta. Ako bi on bio pošteđen od patnje i smrti, „Kako bi se,“ pitao je, „ispunilo što stoji u pismu da ovo treba da bude.“ (Mat. 26:54)

Kratko nakon što je Isus započeo svoju službu, Izraelski vjerski vođe počeli su mu se suprotstavljati. Oni bi voljeli riješiti ga se davno prije nego su to učinili. Isus je to znao i izbjegavao je situacije u kojima bi im dao priželjkivanu priliku. Njegov je Nebeski Otac surađivao s njim u tome. Možemo biti sigurni da sve sile Rimskog carstva svrstane na stranu Učiteljevih zavidnih neprijatelja ne bi mogli nauditi niti vlasu na njegovoj glavi sve dok za to „nije došao čas.“

Međutim, u Božjem je planu bilo određeno vrijeme za to da Otkupitelj da svoj život za grijehе svijeta. Isus je znao kada je to vrijeme trebalo uslijediti. On je rekao svojim učenicima, čak prije nego su otišli u Jeruzalem da zajedno s njim proslave Pashu po posljednji put, da će nakon toga biti uhićen i pogubljen. On je znao da je to bila Božja volja za njega.

Dvanaest legija anđela bilo je spremno zaštititi ga od zla. Oni su bili mnogo moćniji od

svih Rimskih vojski. Pilat bi bio potpuno bespomoćan da učini bilo što protiv Učitelja da mu to nije bio dopušteno od Boga. Međutim, Isus je znao da je Očeva volja da on treba umrijeti, pa stoga nije tražio od vojski anđela da ga zaštite od njegovih neprijatelja. Jedini način da umakne ovom ispitu, sada kad je došao njegov čas, bilo je kroz smrt.

Mi idemo njegovim stopama

Poput Isusa, i mi smo u ovom svijetu. Zavjetovali smo se da ćemo ići njegovim stopama, razviti njegov um, i biti „razapeti“ s njim. (Gal. 2:19) Tu je misao teško shvatiti. Mi znamo što je za Isusa značilo biti razapet, i Biblija koristi tu riječ da opiše naša vlastita iskustva dok nastojimo hoditi njegovim stopama. Ipak, u isto vrijeme mi se pitamo zašto imamo tako ozbiljna iskušenja – zašto nas Bog ne izbavi iz „užarene peći“ iskustava i dopusti nam da uživamo prividan radost i mir koji naizgled ispunjavaju živote drugih Kršćana.

U Bibliji postoje mnoga obećanja koja nam jamče Božju sposobnost i spremnost da nas zaštiti od zla. „Koji živi u zaklonu višnjega,“ kaže David, „u sjeni svemogućega počiva.“ (Ps. 91:1) Zaista, Svemogući je u stanju danas poslati onih dvanaest legija anđela, kao što je bio i onda kad je Isus bio predan u ruke svojih neprijatelja. Međutim, za nas kao i za Isusa, postoji određeno vrijeme isto tako kao i ispravan način izbavljenja. Pouka koju

trebamo naučiti je jednostavno pouzdanje u Boga i ponizna podložnost njegovoj volji. Isus se molio, „ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.“ (Mat. 26:39) Isus je želio da bude izvršena volja njegovog Nebeskog Oca više nego je želio oslobođenje od patnje. To bi trebao biti naš stav u svakoj kušnji, nevolji, zbunjenosti, razočarenju, i iskustvima kad nam je vjera na ispitu s kojima se suočavamo.

Božja volja za Petra

Naš uvodni tekst govori nam o čudesnoj Božjoj providnosti u životu Apostola Petra. Čudesna Božja moć bila je upotrijebljena kroz anđela da oslobodi apostola iz zatvora i sigurne smrti od ruku Heroda. Ovo izbjavljenje bilo je ostvareno, ne zato što je opći plan Božji bio da zaštititi sav svoj posvećeni narod od tjelesnih ozljeda, nego zbog toga što je Petar trebao izvršiti još neke zadatke u njegovoj službi kao i naučiti neke daljnje lekcije. Na početku poglavlja smo obaviješteni, da Herod, „podiže ruke da muči neke od crkve. I pogubi Jakova brata Ivanova mačem.“ (Djela 12:1,2) Nijedan anđeo nije bio poslan da spriječi ovo pogubljenje. Mi ne možemo vjerovati da je to bilo zbog toga što Jakov nije bio vjeran Bogu. Stvar je jednostavno bila u tome da je Bog imao za njega drugi način „bijega“ – u smrtnom snu. Prema tome, razumijemo da se Božja providonosna briga za njegov narod ne očituje uvijek na isti način.

Budući da je Herod opet „podigao svoje ruke“, uhvatio je Petra i zatvorio ga. Čineći to, Herod je nastojao ugoditi Židovima, nad kojima je vladao kao Carev predstavnik. Bilo je razdoblje Pashe, i on je bio dovoljno upoznat sa židovskim običajima da shvati da sve dok se ne završe ti posebni dani, zanimanje Židova bi se moglo dobrono ohladiti. Stoga je odlučio zadržati Petra u zatvoru dok to ne završi i zatim ga javno pogubiti. (reci 3-5)

Međutim, braća su se u međuvremenu molila. Mi ne možemo zamisliti da su ti posvećeni Kristovi sljedbenici „zahtijevali“ od Boga da upotrijebi svoju moć kako bi zaštitio Petra. Nema sumnje da su ranije molili za Jakova, koji je bio „pogubljen mačem,“ na sličan način kao što se Isus molio dok je bio u Getsemaniju: „Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša.“ U Isusovom slučaju to nije bilo moguće – to nije bila Božja volja za njega – niti je bila njegova volja da Jakov bude pošteđen smrti od ruku Heroda.

Učenici nisu malaksali u vjeri. Oni su se također molili i za Petra. Očeva je volja bila da Petar također umre kao i njegov Učitelj. Isus je to prorokao. (Ivan 21:18,19) Međutim, u Petrovom slučaju, kao i u Isusovom, i na koncu kao i kod svih nas, postoji određeno vrijeme za sva naša iskustva, i to nije bilo pravo vrijeme za Petra da završi svoj pravac u smrti.

Petra je bio „čuvan u tamnici,“ čitamo, „a crkva se molila za njega Bogu bez prestanka.“ (Djela 12:5,12) Kakvu to prekrasnu sliku prikazuje u našim mislima – Petar u zatvoru, braća okupljena u domu Marije, Markove majke, mole se. Ovi predani učenici nisu imali jamstva da Herodove ruke neće doći i njih uskoro, no oni su se molili za Petra.

U međuvremenu, Petar, okovan u lance između dva vojnika, „spavaše.“ (redak 6) Kakav primjer vjere vidimo u tome. Okovan između dva stražara i držan u tamnici s prijetnjom smrtno kazne za vratom – ipak Petar je spavao. On je imao takvo pouzdanje u Gospoda da je bio u stanju staviti sve potpuno u njegove ruke, znajući da što god bila njegova volja za njega, bit će to najbolje. Petar, koji je bio toliko uznemiren kad je Isus bio uhićen da ga je pokušao korištenjem svog mača osloboditi od njegovih neprijatelja, naučio je svoju lekciju. Naučio ju je toliko potpuno, da je sada, kada je slično tome bio držan u zatočeništvu i sa prijetnjom sa smrti, mogao leći i spavati, ostavljajući ishod svog iskustva u potpunosti Nebeskom Ocu. Ova nas okolnost podsjeća na Davidov stav. Kada su ga njegovi neprijatelji teško pritisnuli sa raznih strana, on je napisao: „Gospodine! Kako je mnogo neprijatelja mojih! Mnogi ustaju na me. Mnogi govore za dušu moju: nema mu pomoći od Boga. Ali ti si, Gospodine, štit koji me zaklanja, slava moja; ti podižeš glavu moju. Glasom svojim vičem

ka Gospodinu, i čuje me sa svete gore svoje. Ja liježem, spavam i ustajem, jer me Gospodin čuva.“ (Ps. 3:1-5)

Jednako je tako bilo i s Petrom. On je znao da je Gospod bio njegov štit i njegovo spasenje, pa je stoga „spavao.“ Petar je također „ustao“ jer ga je Bog podržao. „Anđeo Gospodinov“ pojavio se pred njim i „kucnuvši Petra u rebra probudi ga.“ Anđeo mu je tada rekao, „Ustani brže.“ (Djela 12:7) Kakvo je zapanjujuće, i u isto vrijeme, radosno buđenje to moralo biti. Kada je u vjeri, Petar, zaspao, okovan između dvojice stražara, mora da mu je prošla kroz glavu kratkotrajna misao da bi ga oni moguće mogli kucnuti u rebra, probuditi, i požuriti ga na pogubljenje. Vjerojatno je malo razmišljao da bi ga anđeo mogao probuditi. Ne samo da je bio probuđen, nego su mu i okovi spali, i bilo mu je zapovjedbno da ustane. Bilo mu je rečeno da se opaše, obuče svoje sandale, i slijedi anđela. Petar je poslušao, i slijedio ga. (reci 8,9) To je pokazivalo da je on trebao napustiti zatvor – ali kako? Istina, on više nije bio vezan lancima za svoje čuvare, ali je još uvijek bio zaključan u zatvoru. Sigurno će uskoro biti uhvaćen od drugih stražara, i izgledat će da nema nikakvu stvarnu nadu da prođe kroz vrata zatvora na slobodu s vanjske strane.

Te su misli možda prolazile Petrovom glavom, iako u izvještaju ne nalazimo ništa o tome. Znamo jedino da je Petar slijedio anđela, i da nije bio svjestan što mu se zapravo događa. U stvari, on

nije bio siguran da je uopće budan, razmišljajući da možda sanja ili vidi viziju. Važna je stvar, međutim, da je on slijedio, čineći upravo ono na što je bio upućen. Sav Gospodinov narod u ovome ima pouku posebno kada prolazi kroz ozbiljne kušnje. Nebeski Otac uvijek šalje anđela da nas vodi kroz njih. Kao „službeni duhovi,“ oni su uvijek uz nas da nam pomognu i vode nas, ako ih mi poslušno „slijedimo.“ (Hebr. 1:14)

Ti nam anđeli danas ne govore da ih možemo čuti, niti nam se pokazuju u vidljivom obliku, međutim oni su u stanju prevladati naša iskustva na takav način da budu pozitivna i usmjeravati utjecaje u našim životima. Mi često govorimo o Božjim providnostima, međutim također bi smo trebali shvatiti da naši službeni duhovi pomažu oblikovati te providnosti. Oni možda neće uvijek voditi u pravcu lakšeg tereta ili manje vatrenih iskustava. Međutim, slijedimo li ih, oni će nas na koncu sigurno dovesti do pobjede i slave.

Željezna vrata „sama se otvoriše“

Petar je slijedio anđela „prvu stražu i drugu.“ (Djela 12:10) Do sada nije bilo nikakvih smetnji. Tko ili što bi moglo ometati anđela Gospodnjeg? Zatim su došli do željeznih vrata koja su vodila u grad. To je naizgled bila posljednja prepreka, ali je bila impresivna. Nije sigurno da li je Petar tada već bio u potpunosti budan i da li je u

potpunosti razumio što se događa. Premda nam nije rečeno, možda se pitao kako će, ili tko će, otvoriti ta željezna vrata. Izvještaj nam jednostavno kaže „ona im se sama otvoriše.“ U ovo doba suvremene tehnologije ulazi i vrata se automatski otvaraju uz pomoć različitih uređaja koje je čovjek napravio. U mnogo slučajeva, osoba ili vozilo koje se približava elektronski je identificirana i odmah pokreće mehanizam koji otvara vrata za njihov prolaz, i zatim ih zatvara. Nije postojao takav uređaj koji bi otvorio željezna vrata Rimskog zatvora u kojem je Petar bio zatvoren. Kad se Petar približio tim vratima Gospodnji anđeo stupio je u akciju, i naglo ih širom otvorio. Zaista, bilo je to čudo, međutim Bog je samo čudom i mogao osloboditi svog slugu kako bi mu bio na raspolaganju za daljnju službu njegovom narodu.

Petar je prošao kroz željezna vrata u slobodu, i zatim „anđeo je odstupio od njega“ (redak 10), ostavljajući Petra da pronade put u dom Marije k svojim prijateljima i braći koji su se molili za njega. Izravne usluge anđela više nisu bile potrebne, podsjećajući nas na to da nam Gospod pruža pomoć samo u onoj mjeri u kojoj je to zapravo potrebno. On nas opskrbljuje s „kruhom našim svagdašnjim“ samo za jedan dan, ne za godinu u naprijed. Izašavši iz zatvora i prošavši željezna vrata, sada potpuno budan, Petar je razmišljao o značenju onog što se dogodilo. Došao je do definitivnog zaključka da nije postojalo

nikakvo drugo objašnjenje nego da je Bog poslao anđela da ga izbavi. Ojačan s tim spoznanjem, tražio je kuću Marije, Markove majke. Tamo su se braća molila za njega. (reci 11,12)

Petar je pokucao na vrata, privlačeći najprije pozornost samo jedne „djevojke,“ – mlade sluškinje. Ona je prepoznala Petra i brzo je izvjestila druge da je on bio „pred vratima,“ međutim bila je toliko uzbuđena da nije razmišljala da mu otvori vrata kako bi ušao. Kad je rekla braći da je Petar vani, oni su joj rekli, „je si li ti luda?“ (Djela 12:13-15) To ne znači nužno da je toj braći nedostajalo vjere u učinkovitost njihovih molitvi. Herod je već bio ubio Jakova. Moguće je da su iz toga zaključili da bi i Petar također trebao biti ubijen.

Najvjerojatnije su njihove molitve za Petra bile slične onoj koju je Isus uputio, „Ako je moguće, neka me ova čaša mimoide...“ Glavna stvar u njihovim molitvama je najvjerojatnije bila da Petru bude bila dana milost i snaga da izdrži ovu ozbiljnu kušnju. Ove su molitve bile veličanstveno uslišene, ne samo njegovim izbavljenjem, nego također i činjenicom da dok je bio u zatvoru bio je u stanju leći i spavati dok je bio okovan između dva stražara.

Božje providnosti nisu uvijek iste za sav njegov narod. Jakov je bio ubijen, međutim Petar je bio pošteđen smrti u to vrijeme – spašen za buduću službu, da nastavi hraniti Gospodinove ovce, kao

što mu je Isus dao zadatak. Bio je spašen da bi nastavljajući svoju vjernu službu mogao nadalje „utvrditi braću“ kao što mu je isto tako Isus rekao da će imati posebnu prednost činiti. (Ivan 21:15-17; Luka 22:32)

Naša „željezna vrata“

Osvrćući se na iskustva Isusa i apostola, zapažamo kako se na čudesan način Bog ophodio s njima i blagoslivljao ih. Čineći to, možda poželimo da smo mi bili tamo i učestvovali u nekima od tih uzbudljivih epizoda. Ponekad naše hodanje s Gospodom kao da je lišeno izvanrednih dokaza da je on stvarno uz nas, da su njegovi anđeli utaboreni oko nas, da je svaki detalj naših života bio nadziran njegovom mudrošću, i da smo bili zaštićeni njegovom moći i obogaćeni obiljem njegove milosti i ljubavi.

Međutim, kada nam je teško otkriti vanjska očitovanja njegove zaštitničke moći, to bi od nas moglo zahtijevati veću vjeru i pouzdanje u Gospoda. Petar se uvijek mogao osvrnuti na to svoje iskustvo kada je bio izbačen iz Herodovog zatvora kao dokaz Božjih prevladavajućih providnosti u svom životu. Bilo je to toliko određeno, toliko izvanredno, da ne bi postojala zbunjenost glede njenih blagoslovljenih i umirujućih posljedica. Otvaranje njegovih željeznih vrata bio je trajni spomen Božje moći da ga izbavi iz zla.

Svi mi moramo proći naša željezna vrata. Slijedimo li Gospodinovo vodstvo, pouzdajući se u potpunosti u njega, ona će se također otvoriti kad im se približimo. Kada se to dogodi, ona će se naoko otvoriti sama od sebe. Ne trebamo na silu otvarati ta vrata pokušavajući umaknuti od ispita koje Bog u svojoj mudrosti smatra da ih trebamo.

„Na predivna mjesta“

O Isusu je bilo proročanski zapisano, „Konopci mi padoše na predivna mjesta; doista, prekrasna mi je baština.“ (Ps. 16:6) Riječ „konopci“ ovdje korištena znači „odmjereni dio“ dijelovanja ili iskustva. Isus je imao odmjereni pravac kojim je trebao hoditi, i da bi ugodio svom Nebeskom Ocu, bilo je nužno da se drži unutar granica tog područja.

Tako je bilo s Petrom, i tako je i sa nama. To je bilo jako dobro prikazano načinom na koji je Petar bio vođen iz zatvora. On je slijedio anđela, koji ga je vodio kroz prvu i drugu stražu, i zatim do željeznih vrata, koja su mu se otvorila sama od sebe. Da je Petar odlučio da on zna bolji način za izići iz zatvora, i da nije slijedio anđela, ne bi bio izbačen. Pretpostavimo da je Petar znajući za lokaciju željeznih vrata, i shvaćajući da ga anđeo direktno vodi prema njima, odlučio krenuti drugim putem, nadajući se da će naći izlaz koji nije bio toliko čvrsto zatvoren. Znamo kakav bi bio rezultat.

Kratko putovanje iz zatvorske tamnice, prolaženje pored straži, i kroz željezna vrata u slobodu, jako dobro prikazuje cijeli naš hod uskim putem. Naši „konopci“ vodstva su Božji „odmjereni dio“ za nas. To su konopci sadržani u našem savezu na žrtvi. Isusu su ti „konopci pali na predivna mjesta“ zato što je on uživao vršiti volju svog Oca. Božja volja nije uvijek sama po sebi ugodna, međutim „čaša“ iskustava kroz koja je Isus prošao postala je ugodna u izvjesnoj spoznaji da je to bilo ono što je Nebeski Otac zacrtao za njega.

S nama bi trebalo biti jednako. Mi smo počeli naš posvećeni život s odlučnošću da želimo da se izvrši volja Gospodnja. Konopcima koji obilježavaju njegovu volju može se lako ući u trag u njegovoj Riječi. Mi se pozivamo na njegova obećanja da nas vode i daju nam snagu u svako vrijeme potrebe. Mi smo svjesni činjenice da je njegov anđeo pored nas, pa stoga nemamo potrebe za strah.

Često se možda brinemo u svezi ispita koji se pojavljuju pred nama. Redovito smo možda , kad se probudimo ujutro nesigurni, ili čak u strahu, kako ćemo proći kroz izvjesna iskustva za koja znamo da ćemo se morati suočiti s njima taj dan. To su ponekada male stvari, ali ipak, to su naša željezna vrata. Međutim slijedimo li „anđela“ ne pokušavajući ići u nekom drugom smjeru, koji bi nam se tada mogao činiti boljim, ta će se vrata

redovito otvoriti „sama od sebe“ kad im se približimo.

Zapažamo li dobro sva mala iskustva u našim životima, utvrdit ćemo da nam se otvaraju mnoga željezna vrata svaki dan. Kao Kristovi sljedbenici trebali bi smo biti u stanju svaku se večer osvrnuti na protekli dan i zahvaljivati se Bogu za način na koji nas je vodio taj dan. Trebali bi smo biti u stanju razabrati otvaranje željeznih vrata i zahvaljivati se na obilju Gospodnje snage, mudrosti, milosrđa i ljubavi.

U Petrovom slučaju željezna vrata su stajala između njega i slobode. Što je još važnije, ona su stajala između njega i daljnje službe za Gospodina i braću. Mi također imamo tu vrstu željeznih vrata. Nijedan posvećeni Učiteljev sljedbenik, ne bi trebao biti zadovoljan kad ne čini sve što je moguće u Gospodinovoj službi. Ipak, svi mi imamo prepreke – željezna vrata – koja bi nas s vremena na vrijeme mogla zadržavati da ne činimo onoliko koliko bi smo željeli.

Kod nekih to može biti posao ili obiteljske odgovornosti, ograničenja zbog dobi ili zdravlja, ili druge prepreke koje Gospod u svojoj mudrosti ne smatra najboljim za promijeniti. Mi bi smo mogli pokušati, takorekuć, zaviriti preko tih željeznih vrata i razmišljati kako bi bilo prekrasno kad bi nam se samo otvorila i dopustila nam da idemo van u službu Gospodnju kao što je Petar učinio. Međutim,

očito je da Gospodnji „konopci“ nisu u tom smislu pali za nas, barem ne za sad.

S druge strane, možda postoji služba koju bi smo mogli izvršavati unutar granica koje se čuvaju zatvorenima s našim sadašnjim željeznim vratima. Sjetimo se Pavlovog slučaja. Od vremena kad je bio uzet pod zaštitnički nadzor od strane Rimljana u Jeruzalemu, pa kroz svoja duga i mučna iskustva na putu za Rim, i zatim kao dugogodišnji zatvorenik u Rimu, on je bio unutar svojih željeznih vrata. Gospodnji anđeo nije ga odmah odveo u slobodu kao što je bio slučaj s Petrom.

Ipak, Pavao je pronašao način da služi. On je svjedočio kneževima, vladarima, zatvorskim čuvarima, i mnogima koji su ga posjećivali. Unutar željeznih vrata u Rimu, on je slao pisma braći kako bi ih utješio i ojačao. Možda smo u mogućnosti učiniti isto. Koja god da nas željezna vrata sprečavaju od služenja onoliko koliko bi smo željeli, trebali bi smo gledati na prilike koje možda postoje unutar granica naše sadašnje situacije. Ukoliko nam se nijedne ne pokažu odmah, uvijek bi smo trebali ostaviti stvar u Gospodinove ruke.

To je ono što je Petar učinio. Okovan između dvojice stražara, on je zaspao. I mi također možemo „zaspati“ – to jest, počivati u Gospodinu, premda bi se mogli osjećati okovanima i ograničenima. Petar si ne bi učinio uslugu da je te noći ostao budan, brinući se zbog lanaca s kojima je

bio vezan ili oko željeznih vrata koja su stajala između njega i slobode.

Slično tome, kad su Pavao i Sila bili u zatvoru u Filipima, oni su pjevali himne. Gospod ih je na svoj način oslobodio, i u povezanosti s njihovim zatočenjem, tamničar je prihvatio Istinu. (Djela 16:23-33) Prema tome, neka bismo počivali u vjeri i radovali se u Gospodu, bez obzira na koju stranu željeznih vrata su pali naši konopci.

Možda težimo za pobjedom nad nekom tjelesnom nesavršenošću, slabosti koja bi mogla ograničavati naš napredak na uskom putu. Gospod može otvoriti ta željezna vrata za nas isto tako, ako to želi i kad je njegova volja. Pouka koju on želi da naučimo kroz sva ta iskustva je da on zna što je najbolje za nas kao Nova Stvorenja u Kristu Isusu. Radovat ćemo se u Gospodu ako to naučimo, i ako nikada ne pokušavamo silom otvoriti naša željezna vrata sa svojom snagom.

Kad se Petar osvrnuo na svoje izbavljenje iz zatvora, jedna od blagoslovljenih jamstava da je to bilo jedino Gospodnjom prevladavajućom providnošću bila je činjenica da su se željezna vrata sama otvorila. Neka bi smo se mi osvrnuli na slične Gospodnje providnosti u našim životima. Bilo da Gospod otvori naša željezna vrata ili ih drži zatvorenima, neka bi smo tako uživali u njegovoj volji da nikada ne dođemo u iskušenje da sami neovlašteno diramo vrata, ili preusmjeravamo našu

stazu na mjesta na koja „konopci“ nisu pali od našeg Boga.

Možda bi smo mogli silom pokušati otvoriti željezna vrata koja stoje između nas i onog što bi smo željeli učiniti. Ako to učinimo, kako ćemo znati da li je to bilo od Gospoda? To ne znači da bi smo trebali ići kroz život sa duhovnom ravnodušnošću, zanimajući se malo ili nimalo za Božje providnosti. Ako smo mu potpuno posvećeni, bdijući i moleći se za njegovo vodstvo i blagoslov, željet ćemo mu služiti. Ako željezna vrata stoje između nas i njegove službe, mi ćemo iskreno željeti biti s njihove druge strane, ali samo ako je njegova volja. Ako se otvore sama od sebe, radovat ćemo se i s marljivošću ući na šire polje službe koje će tada biti pred nama. Međutim, ako vrata ostanu zatvorena, mi ćemo s radošću činiti ono što možemo unutar njih.

Postoje željezna vrata koja stoje između sveg Gospodinovog naroda i te slavne slobode sinova Božjih s onu stranu zavjese. Dok smo s ove strane tih vrata, svi smo vezani i ograničeni tijelom i drugim okolnostima od činjenja stvari koje bi smo željeli. U Gospodnje određeno vrijeme, i ako smo mi „vjerni do smrti“ ova će se posljednja željezna vrata otvoriti sama od sebe. Tada ćemo biti istinski slobodni i u prisutnosti našeg Boga, gdje su „blaženstva vječna.“ (Ps. 16:11)